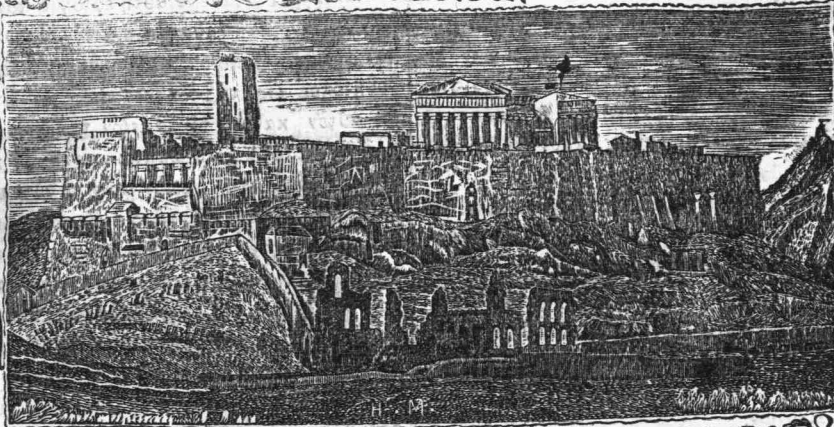

ΑΘΗΝΑΙ

Π Ε Ρ Τ Ε Ρ Η ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλλάδ. 75.

Τόμος. Δ'.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΤΗΝ 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1850.

Ο ΚΗΡΙΝΟΣ ΤΡΑΠΕΖΙΤΗΣ.

ΥΠΟ
ΠΑΥΛΟΥ ΦΕΒΑΛΟΥ.

Α'.

Ἐν ἔτει 1824, περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ θέρους, ἀνθρώπος τις ἦτο κατακεκλιμένος εἰς δωμάτιόν τι τοῦ ξενοδοχείου Μευρίκης, εἰς Παρίσιους. Ἐκοιμᾶτο ἡ τακτικὴ καὶ ἤρεμος ἀναπνοή του ἐμαρτύρει τὴν ἐντελὴ ἡσυχίαν τοῦ ὕπνου του. Οἱ πλήρεις ἀδρότητος καλονικοὶ χαρακτῆρές του, παρουσίαζον τὸν τύπον τῆς βρετανικῆς καλλονῆς, ἥτις θὰ ἦτον ἡ τελειότης, εἰ μὴ ἡ τελειότης δὲν ἦτον ἀναπόσπαστος τῆς χάριτος. Ἡ ξανθὴ κόμη του, ἐν ᾗ ὑπόλευκαί τινες τρίχες ἐφαίνοντο τῇδε κἀκείσε, ἐκαμπυλοῦτο κυλινδρικῶς ἠλλειμένη με μῦρα, ὑπεράνω τοῦ λείου καὶ στιλποῦ ὡς μάρμαρον μετώπου του· γενειὰς ἄχρους περιέζωνε διὰ τῶν δύο αὐτῆς συμμετρῶν βοστρύχων, τὸ ἀμωμον ὠρειδὲς τοῦ προσώπου. Ἦτον, ἀναμφιβόλως, ἡ Βρετανὸς ἡ ἀνδριάς Βρεττανου· — μόνον μεταξύ τῶν δύο

τούτων ὑποθέσεων ἠδύνατο νὰ ὑπάρξῃ ἀμφιβολία.

Ἀλλ' αὐτὸς ἦτο πραγματικῶς Ἀγγλος, ψυχῇ τε καὶ σώματι. Πέτρος Λόβτερ καλούμενος. Ἀπὸ ἐνὸς ἤδη ἔτους εὐρίσκετο εἰς Παρίσιους, καὶ ἰδοὺ ὅποια ἦν ἡ ζωὴ του· εἰς τὰς ἑνδεκα ὥρας ἠγείρετο, ἐκάμνε λεπτολόγον κόμμωσιν καὶ ἐπρογεύετο· εἰς τὰς δύο ὥρας ὑπῆγαιεν εἰς Φραγκτὴν· ἐκεῖ ἐπαιζε μέχρις οὗ ἔκλειον αἱ λέσχαι. Ἐπαιζε πολυχρήματα παιγνίδια, καὶ ἔχανεν ἀδιακόπως· κανεὶς δὲν ἐνθυμεῖτο νὰ τὸν ἴδῃ ποτὲ κερδίζοντα. Ἀπὸ ἐνὸς λοιπὸν ἔτους εἶχε χάσει οὕτως ὑπέρογκον ποσότητα ὥσθεν, ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὅτι ἦτο μέλος τῆς ἀνω βουλῆς περιηγούμενος ἄγνωστος· ἄλλοι ὑποπιτεύοντο ὅτι ἦτο συγγενὴς τοῦ περιφήμου ὁμωνύμου τραπεζίτου τοῦ Λονδίνου. Οἱ συμπαιζοντες, ὀλιγώτερον περίεργοι, ἐπάστρευσον τὰς γυνεὰς του, χωρὶς νὰ μεριμνῶσι περὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτοῦ θέσεως.

Ἐνδεκα ὥραι ἐσήμαναν· ἐξυπνητήριον προσηρμοσμένον εἰς τὸ τοιχοκρεμές ὠρολόγιον τὸν ἔκαμε ν' ἀκούσῃ τὴν παράφωνον αὐτοῦ πρόσκλησιν. Ὁ Κ. Λόβτερ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἔρριψε περίεξ εἰς τὸ δωμάτιον τὸ ἀπαθὲς αὐτοῦ καὶ ψυχρὸν βλέμμα. Ἀχτίς ἡλίου ἐπαιζεν εἰς τὰ παραθυρόφυλλα.

— Δὲν εἶναι ὀμίχλη! ἐπιθύρισε μὲ δυσαρέσκειαν ἀνελπίζου ἀποτυχίας.

Ἠγέρθη, θέτων εἰς τὰς κινήσεις του βραδυτέρα συστηματικῇ, ἐνεδύθη οἰκιακὸν ἐπενδύτην, καὶ ἐνήσυχολήθη εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ καλλωπισμοῦ του. Τούτου γενομένου, ἔλαβε ζεύγος πιστολῶν, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐγέμισε μὲ δύο σφαίρας, καὶ ἐτήμανε τὸ πρόγευμά του.

Ἀφοῦ ἔφαγε πολὺ καὶ ἐπὶ περισσώτερον, ἀπώθησε τὸν σκίμπαδά του μακρὰν τῆς τραπέζης καὶ ἐξέτεινε τὸν βραχίονα διὰ νὰ παρατηρήσῃ τὰ ἀγγεῖά της. Τὸ πρόσωπόν του ἐξέφραζε τὴν μεγαλητέραν ἀπάθειαν· ἡ λευκὴ διαφάνεια τοῦ δέρματός του ἐδείκνυε τὰς σφαίρας τῆς δροσερᾶς παρειᾶς του, πορφυρᾶς, ὡς εἶναι ὑπὸ τὴν λεπτὴν ἐπιδερμίδα των αἱ σφαίρες των τοῦ Βουγέρου εἰκότων.

Τῶν δύο πιστολῶν εἶχον ἡτύχως συροθῇ οἱ λύκοι. Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἔλαβεν ἐν ἐξ αὐτῶν εἰς ἐκάστην χεῖρα, ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τὸν ἥλιον καὶ ἐστήριξε τοὺς δύο σωλήνας ἐπὶ τοῦ μετώπου του. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμήν ἡτοιμάζετο νὰ σύρῃ τὴν σκανδάλην, ἐφάνη οὐ μετεμελήθη.

— Ὁ ἄθλιος αὐτὸς Δὲκ λητμονεῖ πάντοτε τὰς δοντογλυφίδας! ἐμουρμούρισε μὲ λύπην — Δὲκ!

ὑπηρετῆς τις βραχύτωμος, ἔλκων ὅλος βάρος ὄχι ἰσως μεγαλήτερον ἐνὸς προβάτου, ἐδείξε τὸ ὡς γαλῆς πρόσωπόν του εἰς τὴν ὑπανοιχθεῖσαν θύραν. Ὁ Πέτρος Λόβτερ τὸν διέταξε κατ' ἀρχὰς νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν διαβόλον, καὶ, κατὰ παρέμπωσιν, νὰ τῷ φέρῃ μίαν δεσμίδα δοντογλυφιδῶν. Ἐνῷ δὲ ὑπηρετῆς ἐξετέλει τὸ δεύτερον μέρος τῆς διαταγῆς ταύτης, ὁ κύριός του ῥιφθεὶς ὑπὸ τοῦ ἡκόντιος πρὸς τὴν ὄροφὴν τὸν γλαυκὸν ὀφθαλμὸν του. Τὸ ἀντικείμενον τῶν διασκέψεων του ἦτο πλήρες μελαγχολικῆς φιλοσοφίας. «Ἐλεγε καθ' ἑαυτὸν ὅτι, καλῶς θεωρουμένου τοῦ πράγματος, αἱ τέσσαρες σφαῖραι ἡδύνατο νὰ ἀντικαταστήσωσιν ἐπιφυλῶς τὰς δοντογλυφίδας· ὅτι ἡ ἀναβολὴ πράξεως σημαίνει καὶ ἀξέπαινον ἦτον ἀναξία ἀνδρὸς εὐπατρίδους. Καὶ ὅμως, αὐτὸς τὴν ἀνεβόλλεν, ὅτε ἡ αὐτοκτονία χάνει διὰ τὸν Ἀγγλον τὰ τρία τέταρτα τοῦ θελγήτερου της, ὅταν τὸ βαρόμετρον ἦναι εἰς καλὸν βαθμὸν.

Ἐκεῖνοι, οἵτινες ἔλεγον ὅτι ὁ κύριος Λόβτερ ἦτο συγγενὴς τοῦ περιφήμου τραπεζίτου τοῦ Λονδίνου, ἠπιτῶντο· ὁ Κ. Λόβτερ ἦτον ὁ τραπεζίτης ὁ ἴδιος. Μόνος αὐτοεργὸς τῆς εὐτυχίας του, εἶχεν ἀποκτήσει, ἐν διαστήματι δεκαπέντε ἐτῶν, πλείν ἀπέραντον· κατὰ τὸ 1823 ἔκαμε μόνος αὐτὸς τοσαύτας ἐπιχειρήσεις, ὅσας δέκα ὁμοῦ τῶν συναδελφῶν του ἐκ τῶν μάλλον εὐπολήπτων. Ὑπέθετο ὅτι εἶχε εἰς ταμεῖον ἢ ἀλλαχοῦ τοποθετημένον αὐθιγτὸν τινα πλοῦτον, καὶ οἱ ἀντίζηλοί του κεφαλαιοῦχοι ὀκτῶ καὶ δέκα ἑκατομμυρίων, ἐτήκοντο ἀπὸ φθόνου καὶ πείσμα.

Καὶ μολοντοῦτο ὁ Πέτρος Λόβτερ πολλοὺ ὀφεί νὰ ἦναι εὐτυχῆς. Εἶχεν ἐπιτύχει τὸν πλοῦτον ἀφοῦ ἐγνώρισε τὴν δυστυχίαν πρῶτον· ἡ γυνὴ του ἦτο καλὴ καὶ γλυκεῖα· ἡ θυγάτηρ του, ἀξίεραστον πλάσμα,

θὰ ἦτο τὸ καύχημα καθενὸς πατρὸς, τὸ πᾶν τέλος τῷ ἐμειδία. Ἡ σταθερὰ αὕτη εὐτυχία τὸν ἔφερεν εἰς μελαγχολίαν, καὶ ἠθάνθη δ' αὖ τὸν οἶκόν του ἀκατάσχετον ἀηδίαν. Ἐπιθυμία τῷ ἦλθε κατ' ἀρχὰς νὰ παρκοδοθῇ ὅλος εἰς τὰς διασκεδάσεις· καὶ ἦτο μὲν εὐκὸλον δι' αὐτὸν καθότι τὸ ταμεῖόν του ἦτον ἀνεξάντλητον· ἀλλ' ἡ τοιαύτη ζωὴ ἀπῆτει κίνησιν, καὶ ὁ τραπεζίτης Λόβτερ, τὸν ὁποῖον μόνῃ ἡ δύναμις τοῦ χρυσοῦ εἶχε δυνήθῃ ἄλλοτε νὰ γαλθανίσῃ, φύτει ἀπαθῆς, ὑποταθρόμενεν ἐμπροσθεν τούτου τοῦ κόπου. Ἄλλως τε, ὡς ἐξ ἀντιφάσεως αὐ καὶ ἀπεστρέφετο τὴν σύζυγον του, ὅμως τὴν εἰμυ καὶ ἐπτούδαζε νὰ τιμᾶται παρ' αὐτῆς. Εἰς διαστήματα πολλῶν ἐνικυτῶν τὸν ἀνέφερον ὡς παράδειγμα καλοῦ οἰκογενειάρχου διὰ τί λοιπὸν νὰ χασῇ τὴν φήμην ταύτην, ἥτις ᾔψανε τὴν πίστιν καὶ ὑπόληψίν του;

Καὶ ὅμως ἔπρεπε νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀπεχθὴ μελαγχολίαν, ἥτις τὸν κατέτρωγεν. Ἠρξισε νὰ παίξῃ. Εὐνοϊκῇ εἰς τὰς ἄλλας ὑποθέσεις του, ἡ τύχη τῷ ἐστάθη πάντοτε πολεμία εἰς τὸ παίγνιδιον. Ἐχανε, ἔχανε ἀδιέκοπα, καὶ τοῦτο, διότι ἡ φαντασία του κατήχησεν ἀληθινὸν πάθος. Εἰς τὸ παίγνιδιον, ὡς εἰς τὸν ἔρωτα, ἡ ἐπιτυχία εἶναι τὸ ἀλάνθαστον ἱατρικόν, καὶ αἱ σκληρότητες τῆς τύχης ἔχουσιν οὐχ ἥττον ἀκαταμάχητον θελγήτερον, ἢ αἱ ἐπιτήδειαι αὐστηρότητες τῆς ἐριωμένης. Ἀλλ' ἐν ὁ Πέτρος Λόβτερ ἐκέρδιζεν, ἡ ἱστορία μας θὰ ἐτελείωνεν εἰς τὸ πρῶτον κεφάλαιον.

Τὸ πάθος του ᾔψανε καὶ κατέστη μετ' ὀλίγον πλέον ἀχαλίνωτον· ἔχασε κατ' ἀρχὰς πᾶν ὅ,τι εἶχεν εἰς τὸ ταμεῖόν του, ἔπειτα τὰ ἀποθεματικὰ ποσά· καὶ τέλος καταφυγὼν εἰς τὰ κεφάλαια τοῦ ἐμπορίου του, ἠναγκάσθη νὰ μὴ βάλῃ εἰς τὸ παίγνιδιον τὸ ἀπειρὸν ἐκάστης ἡμέρας εἰσόδημα· τότε ἤρχισεν ἐκ νέου νὰ μελαγχολῇ.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ δὲν ἐκέκονε καθ' ἐπέραν τὸ βάλαντίον του, οὔτε εἰς τὰς λέσχας, οὔτε εἰς οἰκίας ἀνεκτῆς ὑπολήψεως, ἀλλ' εἰς ἀρχεῖόν τι καταγώγιον, ὅπου οὐδεὶς ἡδύνατο νὰ τὸν γνωρίσῃ. Τὸ πάθος του τῷ ὄντι ἦτο πρὸς πάντας μυστήριον, ὡς καὶ εἰς αὐτὴν τὴν σύζυγον του. (Ὁλόκληρον τὴν νύκτα καὶ μέρος τῆς ἡμέρας διέτριβεν ἐκτός τῆς οἰκίας του· ἀλλὰ, ἐνῷ ἐπαίξε, τὸν ἐνόμιζον ἐργαζόμενον· ἡ κυρία Λόβτερ εἶχε τὴν ἀπλήν καὶ θετικὴν βεβαιότητα ὅτι ἐκάθητο ἡτύχως εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τὸν ἐβλεπε μάλιστα. Ὁ ἐξηγητῶμεν ἀργότερον τὴν ἔκφρασιν ταύτην, ἥτις δύνατον νὰ φανῇ παράδοξος εἰς τὸν ἀναγνώστην.

Εἰς μόνος πιστὸς ἐγνώριζε τὸ μυστικὸν τοῦ τραπεζίτου. Ὁ γέρον Τῶβίας, παλαιὸς ὑπηρετῆς, ἀδόλος μὲν ἐκ φύσεως, ἀλλ' ἐχέμουσος ὡς κομμάτι ἐλατῆς τῆς ἀρκτου, τῆς ὁποίας εἶχε τὸ χρῶμα καὶ τὴν εὐκαμψίαν, ἅμα ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κυρίου του ἐβόηθει τὰς μυστηριώδεις ἐκδρομὰς τοῦ τραπεζίτου. Ἐκτός αὐτοῦ, ὅλοι ἐνόμιζον τὸν Πέτρον Λόβτερ ὡς τέρας ἐπιμελείας καὶ φιλοπόνου ὑπομοιῆς.

Ὑπάρχει εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν τοῦ Λονδίνου μία τις ἐπιδημία αὐτοκτονίας, τὴν ὁποίαν λυμφοεικεῖς λόγ-

δοι ἐδοκίμασαν νὰ εἰσάξωσιν εἰς Γαλλίαν καὶ δυσ-
χῶς μὲ κάποιαν ἐπιτυχίαν. Ὁ Πέτρος Λόβτερ, ἐπι-
στρέφων ἐκάστην νύκτα εἰς τὴν οἰκίαν του, διέβαινε τὸν
Ταμεσίον. Μίαν φορὰν ἐστρέφθη ἐπὶ τῆς κιγκλίδος
τῆς γεφύρας καὶ παρετήρει μὲ ὀφθαλμὸν ἐπιθυμίας τὸν
ποταμόν. Ἐκαμνε ψυχὸς ὁ τραπεζίτης ἡθάνθη ῥί-
γος καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του· ἀλλ' ἔκτοτε
δὲν ἐσυλλογίζετο πλέον τὸν ποταμόν χωρὶς νὰ δοκι-
μασθῇ σκίρτημά τι ἡδονικόν, ἄξιον νὰ συγκριθῇ μ' ἐ-
κείνην τὴν ἀπατηλὴν μὲν, ἀλλ' ὡραίαν γεῦσιν, ἣτις
εὐφραίνει τὸν οὐρανίσκον γαστριμαργγοῦ εὐθυμουμένου
γλυκύματι τοῦ Στρασβούργου εὐπρεπῶς σκευασθέν.
Ἀρκετὰ ἐπιμελής, ὥστε νὰ ἔχη δύο παθη, ἀνέλαβε
τὴν καρδίαν του ἀπὸ τὸν δαίμονα τοῦ παιγνιδίου καὶ
τὴν ἔδωκεν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν· ὅχι εἰς τὴν θεορου-
θημένην ἐκείνην αὐτοκτονίαν, εἰς ἣν παρασύρεται λι-
μοκτονῶν τις ταμίης ὑπεύθυνος ὑπεξαίρεσως, ἀλλ'
εἰς τὸν ἥσυχον ἐκείνον καὶ ἔνδοξον θάνατον, τὸν ἀνέ-
τως μελετῶμενον καὶ προεντρυφούμενον καθ' ἐκάστην
εἰς διάστημα πολλῶν ἐβδομάδων, ἔπειτα δὲ ἐκτελού-
μενον πρωῒαν τινα ἀταράχως, ὕστερον ἀπὸ νύκτα ὕ-
πνου ἐπανορθωτικοῦ, ὅταν ὑπὸ τινος γεύματος δι-
δεται νὰ ζῇ εἰς τὰ μέλη τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ Λον-
δὸν δὲν ἤξιζε τίποτε διὰ τοιοῦτον τινὸς εἰδους δοκι-
μῆς· ἐπρεπε ν' ἀποκτήσῃ ἐλευθερίαν ἐντελῆ· τὸ μετα-
χειρισθὲν ἕως τότε στρατήγημα εἶχεν ἐπιτύχη ν' ἀ-
πατήσῃ τὸν κόσμον καὶ ἡ κυρία Λόβτερ δὲν ἤρκει
πλέον.

Ὡς δυνάμεθα νὰ τὸ ἴδωμεν, τὸ στρατήγημα τοῦτο,
δὲν ἦτον ἀνευ ἀξίας· ἀκριβῶς θεωρουμένου τοῦ πράγ-
ματος, ὁ τραπεζίτης ἠδύνατο νὰ εὕρῃ ἄλλον τρόπον,
ἀλλὰ δὲν ἄρinen ἐλευθερὰν τὴν φαντασίαν του πρὸς
εἰς ἰσχυρὰς ἀποδείξεις. Τί ἤθελε; καιρὸν καὶ ἐρη-
μίαν, διὰ νὰ πῇ ἐν ἡσυχίᾳ τὸ ποιήριον τῆς αὐτοκτο-
νίας. Ἐκρινεν ἀνωφελέστατον νὰ ζητήσῃ τεχνάσματα
καὶ ἦλθε κατ' εὐθείαν εἰς τὸν σκοπὸν· ἄφησε τὸ Λον-
δὸν, ἀφῆσας εἰς τὴν κυρίαν Λόβτερ ἐν γραμματίῳ
ἐν εἰδῇ διαθήκης, ἀρχόμενον διὰ τὸν ἐξῆς ἀποφασί-
στικὸν λέξεων:

«Ὅταν λαβῇς τοὺς στίχους τούτους δὲν θὰ ὑπάρ-
χω πλέον. Μὴ ζητήσῃς νὰ γνωρίσῃς κτλ. κτλ.

Τοῦτο δὲν ἦτο ποσὸς ψεῦδος, ἀλλ' ἀπλῶς ἀναχρο-
νισμός. Ὁ τραπεζίτης προσελάμβανε τὰ συμβάντα.
Τὴν φορὰν ταύτην μὴ ἔχων πλέον ἀνάγκην τοῦ γέροντος
Γωβία, τοῦ συνήθους συνενόχου του, δὲν τῷ ἐδήλωσε
τὸ μυστικόν, καὶ ἀνεχώρησεν, τεθνεὺς δι' ὅλους.

Ἀπεβίβασθη εἰς Γαλλίαν. Καὶ ἐπειδὴ τίποτε δὲν
γίνεται ἀπερίσχεπτως ὑπ' Ἀγγλοῦ, ὁ Πέτρος Λόβτερ
εἶχε λάβεи καιρὸν νὰ σωρεύσῃ ἀπειρον ποσότητα καὶ
ἔφθασε μὲ τὸ βαλάντιον ἐξωγκωμένον ἀπὸ χαρτονομί-
σματα. Ἀλλ' ἐδῶ τὸ χάσιμον ἐκάστης ἡμέρας, δὲν
ἠδύνατο πλέον ν' ἀναπληρωθῇ διὰ τῶν δινηκεῶν ἀπὸ
τοῦ ταμείου αὐτοῦ δανείων· ὁ Κ. Λόβτερ ἰδὲν ἐλατ-
τούμενον τὸν θησαυρὸν του· ὁ θάνατος ἐφαίνετο ἐγγί-
ζων, οὐχὶ πλέον ἐκούσιος, ἀλλ' ἀναποφευκτός· ὑπὸ
τὴν νέαν ταύτην μορφήν, τῷ ἐφάνη πολὺ ὀλιγώτερον
θελακτικός.

Ἐχανε μολοντοῦτο ἀκαταπαύστως, ἐργαζόμενος
μεθοδικῶς εἰς τὴν καταστροφὴν του, καὶ μὴ ἐπιτρέπων
εἰς τὴν ἀπώλειάν του νὰ ὑπερβαίῃ ἐν τι διορισθὲν ὁ-
ριον· τοιοιτοτρόπως διαιρῶν τὸ περιεχόμενον τοῦ
βαλάντιου του διὰ τοῦ ποσοῦ τῆς καθημερινῆς καταθέ-
σεώς του, ἠδύνατο νὰ κλείῃ τὸν λογαριασμόν τῶν ἡ-
μερῶν του ἐκάστην ἐσπέραν· τοῦτο ἐξηκολούθησεν
ἐπὶ ἓν ἔτος.

Τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας καθ' ἣν τὸν εἶχαμεν
παρουσιάσει εἰς τὸν ἀναγνώστην, εἶχε καμει τὴν τε-
λευταίαν του διαίρεσιν, καὶ εὗρε μηδὲν ὡς ποιλίκον.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ, τοσοῦτα
μᾶλλον, καθόσον δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ πράξῃ, ἀλλ'
ἤθελεν εὐχαριστότατα εὗρε πρόφασιν τινα διὰ νὰ ζή-
σῃ. Κατὰ τὴν ἀποτρόπαιον ἐκείνην στιγμήν, ἡ ἐνθύ-
μησις τῆς γυναικὸς του τῷ ἐπανήλθεν· ἔβλεπεν, ὡς εἰς
ὄνειρον, τὴν εἰκόνα τῆς ὡραίας του Ἀννης, τῆς πρω-
τοτόκου του θυγατρὸς. Φεῶ! διατὶ τὰς ἐγκατέλειπεν;

Ὁ Δίχ, ὁ ὑπρέτης ἐπέστρεψε μετ' ὀλίγον μὲ τὰς
ὀδοντογλυφίδας· ὅπισθεν αὐτοῦ εἰσῆλθεν ὕψηλός τις
νεὸς, καὶ μὲ ὕψος παράφορον διέτρεξε τὸ δωμάτιον·
εἰς τὴν θέαν τοῦ κυρίου Λόβτερ ἄφησε νὰ τοῦ ἐκφύγῃ
ἐν ὧ! κατὰ τὸν ἀγγλικὸν τρόπον ἐπὶ τριῶν τόνων ἐπί-
σης κακοφῶνων, ὁ δὲ Δίχ ἐπιστραφεὶς ἀντεπεκρίθη
δι' ὁμοίας φωνῆς.

— Τεράστιον! ἐψιθύρισεν ὁ νεῆλος.

— Κύριε, εἶπεν ὁ Λόβτερ, δεικνύων τὴν θύραν, δὲν
σᾶς γνωρίζω.

Ὁ νεῆλος ἠερύθρισε μὲν, ἀλλὰ δὲν ἀνεχώρησεν.

— Ὀνομάζομαι Ῥοβέρτος Στεβενσὼν, εἶπε χαιρε-
τῶν μὲ σέβας.

Ὁ Κ. Λόβτερ ἐτήρησε σιωπὴν.

— Δὲν γνωρίζετε τοῦλάχιστον τὸ ὄνομά μου; ἐπα-
νέλαθεν ὁ Ῥοβέρτος.

— Ἀπάτη, ὑποβέτω, εἶπεν ὁ Τραπεζίτης· ἄς τε-
λειώσωμεν.

— Τεράστιον! ἐπανέλαθεν ὁ Ῥοβέρτος μὲ βλα τὰ
σημεῖα τῆς ἐκπλήξεως. Δὲν εἴσθε λοιπὸν ὑμεῖς ὁ κύρι-
ος Πέτρος Λόβτερ, τραπεζίτης, ἄρ. 6, 'Οξφόρδ-Στρίετ,
εἰς Λονδὸν;

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Δίχ νὰ
ἐξέλθῃ.

— Διατὶ ἡ ἐρώτησις αὕτη; ἡρώτησεν οὗτος κλείων
τὴν θύραν.

— Διατὶ; ἀνέκραξεν ὁ νεὸς. Πῶς! ἀρχίζω νὰ πι-
στεύω τῷ ὄντι ὅτι εἶναι ἀπάτη. Δὲν ἔχετε... ὁ κύ-
ριος Λόβτερ θέλω νὰ εἶπω, δὲν ἔχει τὴν συνήθειαν εἶ-
ναι ἀληθὲς, νὰ συνομιλῇ μὲ τοὺς ὑπαλλήλους του, ἀλλὰ
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἀγνοῇ τὸ ὄνομα τοῦ πρώτου του
γραμματέως.

— Ἀ! ἔκαμεν ὁ τραπεζίτης ἐκπληττόμενος, ἀλλὰ
κρύπτων τὸν θαυμάσμόν του ὑπὸ τὴν φλεγματικὴν ἀ-
πάθειαν τοῦ προσώπου του— δὲν ἀπέθανε λοιπὸν.

Ὁ τραπεζίτης ἐξεκαρδίσθη γελῶν.

— Ἐχετε δίκαιον νὰ μὲ περιγελάτε, κύριε Λόβ-
τερ, εἶπεν· ἀλλὰ ζητῶ συγγνώμην. Χωρὶς ἀστεϊσμούς,
εἴθε ὑμεῖς, δὲν εἶναι ἀληθές;

‘Ο τραπεζίτης έκλινε την κεφαλὴν.

— ‘Οχι; . . . Πολὺ καλὰ! συγκατανεύω ν’ ἀποθάνω ἂν ποιεῖ ὁμοίότης πλέον ἑκτακτος ἀπαντηθῇ εἰς τὴν ὑψηλίαν . . . Ἀλλὰ τῷ ὄντι εἶμαι τρελλός! Πῶς ἡδυνήθητε νὰ ᾤσθε ὁ κύριος Λόβτερ, ὁ πάτρων μου; Τὸν εἶχα ἀφήσει πρὸ τριῶν ἡμερῶν εἰς Λονδίνον, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν ἦτον εἰς τὸ ἀτυόπλουν μὲ τὸ ὁποῖον ἦλθον εἰς Γαλλίαν. Διὰ ποίου δρόμου προηγήθητε ἐμοῦ;

‘Ο Πέτρος Λόβτερ ἐχάνετο εἰς εἰκασίας, καὶ διέτρεχε μὲ μεγάλα βήματα τὸ δωμάτιον. ‘Ο γραμματεὺς, ὠρλούμενος ἀπὸ εὐνοϊκὴν στιγμήν, ἡθέλησε ν’ ἀποσυρθῇ.

— Κύριε ‘Ροβέρτε Στεβενσὼν, εἶπεν αἰφνης ὁ τραπεζίτης, ἐγνώρισα ἄλλοτε καλῶς τὸν ἀξιότιμον ἐκείνον Κ. Λόβτερ τοῦ ‘Οξφόρδ-Στρίκετ, τοῦ ὁποίου φέρω τὸ ὄνομα· ἀπορῶ πῶς δὲν ἀπέθινε, καὶ . . . ἔχετε προγευθῇ, κύριε Στεβενσὼν;

Στιγμὰς τινὰς μετὰ τοῦτα, οἱ δύο μας Ἀγγλοὶ ἐκάθηντο εἰς τὴν τράπεζαν ἀντικρὺ ὁ εἰς τοῦ ἄλλου. Χάρις εἰς τὴν πολυτίμον εὐκολίαν καὶ ἐλαστικότητα τῶν πέραν τῆς Μάγχης στομάχων, ὁ τραπεζίτης ἡδυνήθη ν’ ἀνισταθῇ εὐπρεπῶς εἰς τὸν ξένον του. Οὗτος ἦτο νέος, ἀπλοὺς τῷ πνεύματι καὶ φύσει κοινωνικός. Ἀπαξ ὑπερπηδηθέντων τῶν πρώτων ἐμποδίων, δὲν ἐχρειάσθη πλέον παρακλήσεις διὰ νὰ εἴπῃ, ὅτι ἦτον υἱὸς τοῦ Κ. Στεβενσὼν τραπεζίτου εἰς Ἐδιμβούργον καὶ ἀντεπιστέλλοντος τοῦ οἴκου Λόβτερ. Πρώτος γραμματεὺς τοῦ τελευταίου τούτου οἴκου, ἦτον ἐραστὴς τῆς μίσης Ἀννης, πρωτοτόκου τοῦ προστάτου του θυγατρὸς. Ἡ κυρία Λόβτερ ἐβλέπε τὸν ἔρωτα τούτον μὲ ὄμμα εὐμενές· ἡ μίσις Ἀννα ὁμοίως, τοῦλάχιστον ὁ ‘Ροβέρτος τὸ ἠλπίζεν. ἀλλ’ ὑπῆρχεν ὁ διάβολος ἐκεῖνος, ὁ Θωμᾶς Βάγ! . . . ‘Όσον διὰ τὸν τραπεζίτην τὸν ἴδιον, ὁ ‘Ροβέρτος, τῇ ἀληθείᾳ, δὲν ἤξευρε πῶς εὐρίσκειτο. Ἦτον τότεν παρὰδοξον ἄτομον! Ἐπιφορτισμένος νὰ κάμῃ ἐν Γαλλίᾳ διαφόρους εἰσπράξεις, ὁ ‘Ροβέρτος εἶχε φθάσει τὸ πρῶτ εἰς Παριτίους. Ἀποβιβαζόμενος εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, εἶχεν ἀκούσει προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ πάτρωνός του, καὶ ἡδύνατο νὰ περιγράψῃ τὸ ἄτομον, τὸ ὁποῖον τὸ ἔφερε.

— Τίποτε δὲν ἔλειπεν εἰς τὴν ὁμοιότητα, εἶπε τελειόνων, ἡ αὐτὴ ἡλικία, ὁ αὐτὸς σχηματισμός . . . Καί, μὰ τὴν ζωὴν μου, ὅσον περισσότερον σὰς παρατηρῶ! . . . Ἀλλ’ ὅς ἀφῶσωμεν ταῦτα. Δὲν μὲ ἤλθε ἐξ ἀρχῆς ἡ ἰδέα ὅτι ἡ συνάντησις ἦτον ἀδύνατος· ἤμην τόσο περισσότερον πρόθυμος νὰ εὐρεθῶ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον μὲ τὸν πάτρωνα μου, καθ’ ὅσον δὲν εἶχα λάβει ἀκόμη τὴν εὐτυχίαν αὐτήν.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ Πέτρος Λόβτερ, ἀπὸ δέκα μῆνας; . . .

Ἦσαν ἤδη εἰς τὴν τρίτην φάλιν τοῦ Βορδιγαλείου. ‘Ο Στεβενσὼν μᾶλλον καὶ μᾶλλον γενόμενος κοινωνικός, ἐστήριξε τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἔλαβεν ὕψος μυστηριώδες.

— Ἐννοεῖτε, εἶπεν ἡμικλείων τὸν ὀφθαλμὸν, ὅτι

αὐτοῦ ὑπάρχει κατὰ τὴν περὶδοξον. Εἰς Λονδίνον τρέχουν φῆμιά τινες . . .

— Ἡξεύρω καλῶς ὅτι αἱ ἐνθυμήσεις μου δὲν με ἡπάτων, διέκοψεν ὁ τραπεζίτης· ἔλεγον ἄλλοτε ὅτι ὁ Κ. Λόβτερ εἶχεν ἀποθάνει.

— Ἀποθάνει; δὲν ἤξεύρω. Τώρα λέγουν ὅτι εἶναι τρελλός.

‘Ο Λόβτερ ἔκαμε σχῆμα δυσπιστίας.

— Θετικῶς, ἐπανελάβεν ὁ Στεβενσὼν· καὶ τοῦτο δὲν αὐξάνει τὴν πίστιν τῆς οἰκίας.

— Ἀλλὰ διὰ τί λέγουν ταῦτα;

— Σὰς κάμνω κριτὴν. Ἀπὸ ἐξ ἑτοῦς, ὁ Λόβτερ ἐτέθη ὑπὸ ὕελον.

— Αἱ δά!

— Ἐξηγοῦμαι: διέταξε νὰ κατασκευασθῇ εἰς τὸ δωμάτιόν του εἰς τὸ πλάγι τῶν γραφείων, ὑελωτὸν περίφραγμα ἱσχυρῶς κεκλεισμένον. Ὅπισθεν τοῦ περιφραγματος τούτου, τὸν βλέπει τις καθήμενον, μὲ τὰ νῶτα πρὸς τὰ ἔξω, ἐνδεδυμένον, ὡς ἂν ἦτο χιμὼν, μὲ διτθερωμένον οἰκιακὸν ἐνδυμα.

— Καὶ τί κάμνει τοιουτοτρόπως;

— ‘Ο Θεὸς καὶ ὁ Θωμᾶς Βάγ τὸ ἡξεύρουν. Ἐνίστε, παχὺ παραπέτασμα ἐκ σαγῆς ἐμποδίζει τοῦ νὰ βλέπωσιν αὐτόν· ἀλλὰ καθ’ ὅλα τὰ φαινόμενα μένει ὁλοκλήρως τὰς ἡμέρας, εἰς ταύτην τὴν θέσιν. Ὅταν νυκτώσῃ, ὁ Θωμᾶς Βάγ, (αὐτὸς μόνος ἔχει τὴν κλεῖδα τοῦ θυσιαστηρίου) εἰσέρχεται μὲ τὰς λαμπάδας καὶ τὸ γεῦμα τοῦ πάτρωνος.

— Αὐτὸς ὁ Βάγ δὲν εἶναι λοιπὸν πλέον ὁ πρῶτος γραμματεὺς; ἠρώτηεν ὁ Κ. Λόβτερ.

— Προέβη εἰς ἀξιῶμα· εἶναι συνεταῖρος, ἡ κατὰ τι περιπλέον.

— Ἐννοῶ· ἔχει τὴν ὑπογραφὴν . . .

— ‘Όχι ποτὼς. ‘Ο Κ. Λόβτερ μόνος . . .

— Μὰ τὸν Θεόν! διέκοψεν ὁ τραπεζίτης μὲ ἀτυνεθιστὸν ζέσιν, θὰ εἶδα πολὺ πρᾶγμα διὰ νὰ ἴδω ἔγγραφόν τι ὑπογεγραμμένον ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ Πέτρου Λόβτερ!

‘Ο Στεβενσὼν εἶχε τιμῆται μεγάλως τὸ πρόγευμα, ὥστε δὲν παρετήρησε τὸ αἰφνίδιον ἐκεῖνο πῦρ, ὅπερ ἔλαμψεν εἰς τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ συνδαιτυμόνος του.

— Τίποτε εὐκολώτερον, εἶπε.

Καὶ ἔσυρεν ἐκ τοῦ κόλπου συναλλαγματικὴν τινα μνηολογημένην ἐκ Λονδίνου τρεῖς ἡμέρας πρότερον. ‘Ο Κ. Λόβτερ ἤρπασε μὲ μεγάλῃ ἐπιθυμίᾳ τὸν χάρτην καὶ τὸν ἔστρεψεν ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη. Ἐνῷ τὸν ἐξέταζεν, αἱ ὀφρὺες του συνεσπῶντο, τὰ χεῖλη του ἐκινούντο ὡς ἂν ὠμίλει εἰς ἐαυτόν.

— Πολὺ καλὰ! ἐψιθύρουν, ἰδοὺ ἡ ὑπογραφὴ μου, ἀπομιμηθεῖσα θαυμασίως· ἐννοῶ τοῦτο· ἀλλ’ ἐμέ . . . ἐμέ, ποῖος λοιπὸν ἡμπορεῖ νὰ μὲ ἀντικαταστήσῃ εἰς Λονδίνον, καὶ νὰ ὑποκρίνεται τὸ μέρος μου εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἀπατᾷ καὶ αὐτοὺς τοῦ οἴκου τοὺς ὑπαλλήλους; . . . Φίλιτάτέ μου κύριε Στεβενσὼν, ἐξηκολούθητε τιναῶν τὸ πῶμα φιάλης ἐκ χαμπανίτου, ὅλαι

αὐταὶ τὰ διηγήσεις μὲ διασκεδιάζουν μεγάλως· ἐξακολουθήσατε, παρακαλῶ.

— Ποῦ ἦσαν; ἠρώτησεν ὁ Ῥοβέρτος. Σᾶς ἔλεγα, νομίζω, ὅτι ἡ μίς Ἄννα εἶναι ἡ πλέον θαλκτική νεὰ τοῦ κόσμου. Φιντασθῆτε...

— Ὡμιλούσατε περὶ τοῦ πατρός της. Τί κάμνει τὸ ἐσπέρας.

— Ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Ῥοβέρτου ἤρχισε νὰ γυρίζῃ.

— Καθε ἐσπέραν τῷ πηγαίνουν νὰ γευθῇ· ἰδοὺ τὸ πᾶν.

— Καὶ γεύεται;

— Πιθάνον.

— Τὸν ἰδαιτε;

— Ποτέ. Ὁ Βᾶγ σῦρει τὸ παρπάετασμα. Διὰ νὰ τὸν μάθετε, αὐτὸς ὁ Βᾶγ εἶναι ἕνας ἄθλιος καὶ τὸν ὑποπτεύομαι μεγάλως ὅτι εἶναι ἀντεραστῆς μου. Ἀλλὰ προτιμῶ ν' ἀποθάνω, ν' ἀποθάνω, φίλτατέ μου κύριε, παρὰ νὰ νυμφευθῇ αὐτὸς τὴν μίς Λόβτερ.

— Ὁ τραπέζιτης δὲν ἤκουε πλέον· ἔτριβε τὰς χεῖρας καὶ ὑπομειδίσμα ἀνώρθου τῶν χειλέων του τὰς γωνίας.

— Αὐτὸ εἶναι! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, δὲν εἶναι ἄλλο...

Ἡ πρόφασις εἶχε εὐρεθῇ ἐν συνειδήσει ἦτον ἀξιόλογος. Ποῖος ἄνθρωπος ἐφρατάσθη ποτὲ νὰ φονευθῇ πρὶν ἀνακαλύψῃ τὸν τολμηρὸν κακοῦργον, ὅστις ἐγένετο ὁ Σωσίας του;

Ὁ Στεβενσὼν, ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε μόνος τὸ ἔργον του· ἔπινε καὶ παρεδίδετο εἰς ἐλεγειακὴν περιγραφὴν τῆς μίς Ἄννας Λόβτερ· ἡ γλῶσσά του μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἐτραύλιζε· μετ' ὀλίγον κατέπεσε βρῆως, καὶ παρεδόθη εἰς ὕπνον.

Ὁ Κ. Λόβτερ προσεκάλεσε τὸν Δίκ· ὁ Στεβενσὼν μετεκομίσθη ἐπὶ τῆς κλίνης, ὅπου ἐξηκολούθησεν ἐν εἰρήνῃ τὸν ὕπνον του. Τὸ ἐσπέρης ἐξυπνίσας εὐρέθη μόνος· τὸ δωμάτιον εἶχε, ἀλλάξει φυσιογνωμίαν· τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἦτον ἀνοικτὸν καὶ κενόν· τὰ ἐπιπλα παρουσίαζον τὴν ἀταξίαν ἐκείνην, ἥτις ἀκολουθεῖ τὴν βιαστικὴν ἀναχώρησιν. Ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπου εἶχον προγευθῇ, γραμματίων ἐσφραγισμένων ἔφερε τὴν ἐπιγραφὴν τοῦ Κ. Στεβενσὼν· ὁ γραμματεὺς τὸ ἦνοιξε ταχέως. — Ἰδοὺ τί περιεῖχε:

« Ἐλάβον παρὰ τοῦ Κ. Ρ. Στεβενσὼν 300 λίρ. στερλ. εἰς συνάλλαγμα ἰσῆς ποσότητος, καὶ δύο χαρτονομίσματα 200 λίρ. στερλ. ἕκαστον· τὸ ὅλον 700 λίρ. στερλ.

Π. Λόβτερ. 6, Ὁξφόρδ-Στρέετ. Λονδίνον».

Ὁ Ῥοβέρτος ὥρμησε πρὸς τὸ χαρτοφυλάκιόν του, καὶ τὸ εὖρε κενόν· ἐπληρώθη τότε εἰς τὴν τραπέζαν, ἐπανεγνώσθη τὴν ἀπόδειξιν, ἀφ' ἧς ἔτριψε τοὺς ὀφθαλμούς, ἕως οὗ τοὺς ἔκαμεν ἐρυθροῦς.

— Ἦτον αὐτός! ἀνέκραξε τέλος· ἀδύνατον νὰ μὴ ἀναγνωρίσω τὴν ὑπογραφὴν του! ἠθέλησε νὰ μὲ δώσῃ μάθημα... Ἀλλὰ πῶς διάβολον ἠδυνήθη νὰ μὲ προηγήθῃ;

Ἐπὶ τῆς τῆς τοῦ ξενοδοχείου εἰσῆλθε.

— Ποῖαν ὥραν ἦλθεν ὁ εὐγενὴς ἐκεῖνος, ὅστις

κατεῖχε τὸ δωμάτιον τοῦτο; τὸν ἠρώτησεν ὁ Στεβενσὼν.

Ὁ ὑπηρετὴς τὸν παρετήρησε θαυμάζων· ὁ δὲ Στεβενσὼν ἀνένεωσε τὴν ἐρώτησίν του.

— Ἐάν θέλετε νὰ εἰπῆτε περὶ τοῦ Κ. Λόβτερ, κατοικεῖ ἐδῶ ἀπὸ ἐνὸς ἔτους καὶ τινῶν ἡμερῶν, ἀπεκρίθη τέλος ὁ ὑπηρετὴς.

Ὁ Ῥοβέρτος ἔμεινεν ὡς παραζαλισμένος.

— Δὲν εἶναι αὐτός! ἐφ' ἑθύρισε μετὰ μικρὰν σιωπὴν... Εἶναι λοιπὸν ὁ διάβολος!

Ἐλαφρυνθεὶς ὀλίγον διὰ τοῦ εὐφροῦς αὐτοῦ συλλογισμοῦ, ὁ Στεβενσὼν ἐκένωσε τὸ περιεχόμενον τοῦ βιβλίου του ἐπὶ τῆς τραπέζης· τῷ ἔμεινεν ἴσα ἴσα ὅ,τι ἐχρειάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀγγλίαν.

Β'.

Ἡ οἰκία τοῦ Πέτρου Λόβτερ, εἰς Λονδίνον, ἦτον ἀληθινὸν παλάτιον. Τὸ κατώγειον πάτωμα δολόκληρον κατεῖχτο ἀπὸ εὐρύχωρα γραφεῖα κεκοσμημένα μετ' ὁσὰν πολυτέλειαν, καὶ γέμοντα ἀπὸ στράτευμα ὑπαλλήλων πάσης ἡλικίας. Εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα εὐρίσκετο τὸ δωμάτιον τοῦ Κ. Λόβτερ, τοῦ ὁποῦ ὁ Στεβενσὼν μᾶς ἔκαμε τὴν περιγραφὴν: Τὸ δωμάτιον τοῦ ἔξ ἐνὸς μὲν εἶχε τὰ γραφεῖα τῶν γραμματέων, ἔξ ἄλλου δὲ ἐκοινοῦναι μετὰ τὰ ἀρχαῖα δώματα τῆς κυρίας Λόβτερ, ἥδη κατεχόμενα ὑπὸ τοῦ Κ. Θωμᾶ Βᾶγ. Ἡ κυρία Λόβτερ εἶχε συρθῇ μετὰ τὴν οἰκονομίαν της εἰς τὸν τρίτον ὄροφον.

Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὴν σκηνὴν τὴν ὁποίαν διηγῆμεν, ἡ σύζυγος τοῦ τραπέζιτου, ἀσθενής, ἦτον ἐξηπλωμένη ἐπὶ μακροῦ σκίμποδος· πλησίον αὐτῆς, ἡ Ἄννα ἐφυλλολόγει ἀπροσέκτως βιβλίον τι. Τὰ ἐπιπλα τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ὅπου αὐταὶ εὐρίσκοντο, ὑπερέβαινον τὰ ἀνώτατα ὅρια τῆς ἰδιωτικῆς μεγαλοπρεπείας. — ἦτο βασιλική, τερασσία, προθύμως θα ἐλέγαμεν, ματαία, ἐάν ἡ μίς Λόβτερ δὲν ἐδείκνυε τὸ καθαρόν καὶ θαλκτικὸν πρόσωπόν της, ἐμπροσθεν τοῦ ὁποῦ καμμία σκηνὴ δὲν ἐφαίνετο ἀρκούτως λαμπρά.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἦτο γυνὴ τεσσαρκοντοῦτις, ὡχρᾶς καὶ σχεδὸν μεμαρμαμένης ὄψεως· τὸ ἄλγος ἀνεγνώσκειτο εἰς διακεκριμένους χαρακτῆρας, ἐπὶ τοῦ μετώπου της. Ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν κρύφιον ἐρύριπτε βλέμμα ἐπὶ τῆς θυγατρὸς της, καὶ δάκρυ ἔβρεχε τότε τοὺς ὀφθαλμούς της.

— Μὲ φαίνεται, εἶπεν ἡ Ἄννα, κλείουσα αἰφνὴς τὸ βιβλίον, ὅτι ὁ Κ. Στεβενσὼν ἀργεῖ νὰ μᾶς γράψῃ τὰς εἰδήσεις του.

— Εἶναι ὁκτὼ ἡμέραι μόνον ἀφ' οὗ ἀνεχώρησε, παρετήρησεν ἡ κυρία Λόβτερ.

— Ὁκτὼ ἡμέραι! ἐπανελάβην ἡ νεᾶνις, εἶναι μακρὸν διάστημα!

Καὶ ὡς ἀν' μετεμελήθη διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ἡ Ἄννα ἠρῳαῖσε καὶ ἔκρυψε τὸ πρόσωπόν της ὅπισθεν τοῦ βιβλίου, ὅπερ ἐκ νέου ἦναι.

— Τὸν ἀγαπᾷ, ἐφ' ἑθύρισε ἡ κυρία Λόβτερ· δυστυχὲς τέκνον!

Ἐπὶ τῆς τῆς τῆς ὑπαναίγων τὴν θύραν, ἀτήγγειλε τὸν

Κ. Βάχ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἐφάνη ὅτι ἐπέφερε καὶ ἐπὶ τῶν δύο κυριῶν ἀνάλογον ἀποτελεσμα: ἡ κυρία Λόβ-τερ συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, καὶ ἡ Ἄννα ἄρρητε νὰ τῇ ἐκφύγῃ ἐπιφώνημα, ὀλίγον κολακευτικὸν διὰ τὸν νεο-ελθόντα. Ὁ Κ. Βάχ ἦτον ἀρκετὰ δυσειδής. Ἡ φυσιο-γνωμία του ἐξέφραζε τὴν ἀπληστείαν· οἱ τρόποι του εἶχον τὴν κτηνώδη ἐκείνην ἐλευθερίαν, ἣτις δὲν εἶναι παρὰ τῆς χαμπερίας ἀλλοίωσις. Εἰσῆλθε μὲ ὕψος θαλάσσης, ἐχαιρέτησεν ἀποτόμως, καὶ ἔρριψε χαρτοφυ-λάκιόν τι ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Ὁ διόβολος νὰ μὲ πάρῃ, ἀνέκραξεν, ἂν ἡ μίσις Λόβτερ δὲν ἀποκαθίσταται καθ' ἐκάστην ὥραιότερα!

Ἡ φιλοφροσύνη αὐτῇ, ὅπως ἀπόζουσα βρετανικῆς χάριτος, δὲν ἔτυχεν ἀπαντήσεως. Ὁ Βάχ συνοφρίασε τὸ δυσειδὲς πρόσωπόν του καὶ ἐστράφη πρὸς τὴν μη-τέρα.

— Εἰς τὸ ἔργον μας! εἶπε μὲ τρόπον ἀπότομον.

Ἡ Ἄννα ἐνόησε καὶ ἀπεσῶρθη παρεούσης. Ὁ Βάχ ἤνοιξε τὸ χαρτοφυλάκιον, ὅπερ περιεῖχεν ἐγγράφα, ἐπιστολάς, καὶ ἄλλα ἀνυπόγραφα. Ἡ κυρία Λόβτερ ἔλαβε κάλαμον καὶ χωρὶς νὰ τὰ ἀναγνώσῃ, τὰ ὑπέ-γραψεν ὅλα.

— Ὁ ἀνόητος ἐκεῖνος Στεφενσὼν δὲν ἔγραψε πο-ῶς, εἶπεν ὁ Βάχ· τὸ τελευταῖον μέτρον ἔξ ἐκφεύγει.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἐθρομβήθη.

— Δὲν εἶναι λοιπὸν πλέον ἐλπίς; ἠρώτησε.

— Δὲν βλέπω τοιαύτην, ἀπεκρίθη ὁ Βάχ μὲ ψυ-χροτάτην ἀδιαφορίαν.

— Πῶς! ἡ ἀπειρος ἐκείνη πίστις;...

— Τὸ πᾶν φθερίεται... ἐξαιρουμένου τοῦ ἔρωτός μου, ἐξ ἀποφάσεως, φιλιότη μου κυρία, νομίζω ὅτι ἡ μίσις Ἄννα μὲ κατεμάχεται.

Λέγων ταῦτα, ὁ Βάχ ἔτριψε τὰς χεῖρας ἀπὸ εὐ-χαρίστητιν.

Ἡ κυρία Λόβτερ κατέστειλεν ἀγανακτικῶς κί-νημα.

— Ἀλλὰ, ἐπανελάθεν αὐτὴ, ὁ Ροβέρτος εἶναι ἀ-ξιότιμος νέος· θὰ ἐξετέλεσεν ἀναμριβόλως τὰς εἰσ-πράξεις, τὰς ὁποίας εἶναι ἐπιφορτισμένος· θὰ λάβω-μεν μετὰ μικρόν...

— Τί; χιλιάδας τινὰς λιρῶν; ἀλλ' αὐταὶ εἶναι τριῶν ἡμερῶν ζωὴ διὰ τὴν οἰκίαν... Ἐκέρθητε ἐπὶ τῆς προτάσεώς μου;

— Οὕτω λοιπὸν, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Λόβτερ, ἰδοὺ καταντῶμεν εἰς τὴν ἐπαιτείαν!

— Αὐτὸ τοῦτο, καλὴ μου κυρία.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἠγέρθη· ἐρύθημα αἰφνίδιον καὶ παροδικὸν ἔθαψε τὴν παρειὰν τῆς, καὶ εἰς τὸ βλέμ-μα τῆς περιφρονητικὸν καὶ ἀπεριόριστον ἀπήστραψε μίτος.

— Καὶ ἔπειτα ἔρχεσαι νὰ μὲ ζητήσῃς τὴν κόρην μου! εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν. Ἡ εὐτυχία μας ἦτο μεγάλη, τόσον μεγάλη ὥστε ἐπέσυρε τὸν φθόνον ὅ-λων ἦτο τότε εὐτελὲς γραφεύς. Ἦδη εἶσαι ἑκατομ-μυριοῦχος, καὶ ἡμεῖς τίποτε δὲν ἔχομεν πλέον! Ἰ-σχυρὸς κατὰ γυναῖκός ἦν βράννει ὁ φόβος τῆς ἀνθρω-πίνης δικαιοσύνης, σὺ, ὁ συνένοχός τῆς, ὁ κακὸς αὐτῆς

δαίμων, τῇ εἶπες: θὰ σὲ κλέψω τὴν εὐτυχίαν σου· θὰ πλουτίσω μὲ τὴν δυστυχίαν σου· μὴ λόγους! μὴ πα-ράνομα! πρέπει νὰ ἐκλέξῃς μεταξὺ πενίας ἢ ἀτιμίας. Ἐσιώπησα διότι σὲ ἤξευρα ἀγενῆ... Ἀλλ' ἤδη ἔρ-χεσαι νὰ μὲ ζητήσῃς τὴν κόρην μου... σὺ!...

Ἐστάθη, ὡς νὰ μὴ ἠδυνῆθη νὰ εὖρη ἔκφρασιν ἀρ-κετὰ περιφρονητικὴν, ὥστε νὰ ἀποδείξῃ τὴν πικρίαν τῆς ἀρνήσεως. Ὁ Θωμᾶς περιέμεινε δευτέρᾳ τινα, ἔπειτα πασχίζων νὰ μειδιάσῃ.

— Μὰ τὴν τιμὴν μου, εἶπε, συλλογίζομαι ὅτι ὑ-πάρχει τι ἀληθὲς εἰς ὅλα ταῦτα. Ἐπῆρα τὰ πλούτη σας· ὅθεν ἐπεται, φιλιότη κυρία μου, ὅτι τὰ κατέχω· ἐπικαλοῦμαι εἰς τοῦτο τὴν προσοχήν σας. Ὅσον δὲ διὰ τὴν χεῖρα τῆς μίσις Ἄννης, σὰς τὴν ζητῶ τῶντι σπου-δαίως.

— Ποτέ! εἶμαι γυνὴ ἀδύνατος, ἔγινε ἐνοχος, ἀλ-λὰ τὸ ἔκαμα διὰ τὸ τέκνον μου, καὶ ὁ θεὸς θὰ μὲ συγ-χωρήσῃ· εἰάν τὴν ἔδιδα εἰς ἄνθρωπον, ὅποιος σὺ!...

— Ὅτ' ἡμεῖς ὥραϊον εἰσὸδήμα, καλὴ μου κυρία, καὶ θὰ ἦμαι ἱκανὸς νὰ σὰς ἐξασφαλίσω, διὰ ὑμᾶς τὴν ἰδίαν, μίαν σύνταξιν καλὴν...

— Ποτέ! ἐπανελάθεν ἡ κυρία Λόβτερ, δρμητικῶς.

— Φιλιότη μου κυρία, εἶπεν ὁ Θωμᾶς, τοῦ ὁποῖου ἡ φωνὴ ἐλάμβανε γλυκύτητά τινα, μὲ θέτετε ἀκατα-παύτως εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ σὰς ὑπενθυμίζω πράγ-ματά τινα... ὅτι ἔπραξα εἰς τὴν περιουσίαν σας, δὲν ἤμπορῶ ἄρα γε νὰ τὸ κάμω καὶ εἰς τὴν μίσις Ἄνναν;

— Ὅχι! ὦ! θὰ ἦτο πολὺ ἀνόσιον! ἐπιθύρειν ἡ κυρία Λόβτερ συνάπτουσα τὰς χεῖρας.

— Ἀιόσιον ἢ ὄχι, ἤμπορῶ.

— Δὲν θὰ τὸ κάμετε!

— Κλίνω νὰ τὸ πιστεύω, καλὴ μου κυρία, ὅτι θὰ τὸ κάμω. Ἀγαπῶ τὴν θυγατέρα σας· τῶ ὄντι τὴν ἀγαπῶ περισσώτερον ἢ ὅτι εἶναι πρέπον, καὶ ὁμῶς μὲ τὴν ἀποποιεῖσθε· μ' εἶνα λόγον δύναμαι νὰ σὰς ἀφανίσω· καὶ θὰ ἦμην πολὺ τρελλὸς ἂν δὲν ἔλεγα τὸν λόγον αὐτόν, ὅστις, φυσικώτατα, θὰ ῥίψῃ τὴν ὥραϊαν μίσις εἰς τὰς ἀγκάλας ἐκεῖνου ὅστις ἐπιθυμεῖ νὰ τὴν λάβῃ.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἐσώπησε· πρὶν ταραχὴ τις τὴν συγχωρήσει νὰ εὖρη λόγον διὰ νὰ ἀποκριθῇ· ὁ Βάχ ἐπανελάβε τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ ἠγέρθη.

— Σὰς ἀφίνω ἕως αὖριον νὰ σκεφθῇτε.

Ἐπειτα χαιρετήσας ἀποτόμως ἐξῆλθεν.

Ὡς ἦδη τὸ εἰπομεν, ἡ ὑπόληψις τοῦ Πέτρου Λόβ-τερος ἦτον ἀπειρος μὲν, ἀλλ' ὅπως προσωπικῇ. Ἡ ὑ-πόληψις αὐτῇ δὲν ἐθεμελιόυτο παρὰ εἰς τὴν μεγάλην ἐπιδεξιότητα τοῦ τραπέζιτου, εἰς τὴν γνωσὴν του εὐθύτητα, καὶ εἰς τὴν ἀξιοσημείωτον εὐτυχίαν, ἣτις συνώδευεν ὅλας αὐτοῦ τὰς ἐπιχειρήσεις. Ἐθεωρεῖτο εἰς Λονδίνον ὡς πρωτότυπον, τοῦ ὁποῖου ἀδύνατον νὰ φθάσῃ τις τὴν τελειότητα. Ἡ γυνὴ του ἦτις μετεῖχε τῆς κοινῆς δόξης, ἔβλεπεν ἐν αὐτῷ ὅν τι ἀλάνθαστον, μίαν πρόνοιαν.

Ἡ ἐπιστολὴ, δι' ἧς ὁ τραπέζίτης ἀνήγγειλε τὸν ὑποτιθέμενον θάνατόν του, ἐπλήγωσε λοιπὸν, συγ-χρόνως τὴν κυρίαν Λόβτερ πληγὴν διττῶς τρομεράν:

ἔχανε ὁμοῦ τὸν σύζυγον καὶ τὴν εὐτυχίαν της. Ἡ κυρία Λόβτερ εἶχεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἐν αἰσθημα μοναδικὸν καὶ περιπαθές—ἡ θυγάτηρ της Ἄννα ἦτο τὸ πᾶν δι' αὐτήν. Ὁ θάνατος τοῦ τραπεζίτου κατέστρεψε τὰ χρυσᾶ ὀνειροπόληματα, τὰ ὁποῖα εἶχε κάμει ἐπὶ τοῦ μέλλοντος αὐτοῦ τοῦ τέκνου. Ἐτέβeto τὸν σύζυγόν της καὶ ὁ θάνατός του τὴν κατελείπει· εἶχε γνωρίσειν ἄλλοτε τὴν ἀνάγκην, καὶ ὁ συλλογισμός του νὰ ἀποκατασταθῇ πάλιν πτωχῇ, τὴν ἐθλίβεν· ἡ ἰδέα τοῦ νὰ ἴδῃ τὴν κόρην της μεριζομένην τὴν δυστυχίαν της, τὴν κατέβαλλεν.

Ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιον, τὸ ὁποῖον τότε κατώκει, εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τῆς οἰκίας Ὁξωρδ-Στρέετ, ὁπότεν ὁ Γωβίας τῇ ἔφερε τὴν θανατηφόρον ἀγγελίαν. Ὁ Γωβίας ὑπηρετεῖ ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ ἔτων τὸν τραπεζίτην· ἡ κυρία Λόβτερ ἦτο καλὴ καὶ γλυκεῖα· τὴν ἡγάπα καὶ ἐμέμφοτο ἑαυτὴν ὅτι συχνάκις συνετελεῖ εἰς τὸ νὰ τὴν ἀπατή. Μόλις ἡ δυστυχὴς γυνὴ τὰς πρώτας γραμμὰς διέτρεξε τῆς ἐπιστολῆς, καὶ εὐρέθη εἰς κακὴν κατάστασιν. Ὁ Γωβίας καταγινόμενος νὰ τῇ παρέξῃ βοήθειαν, ἐβρίφε βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ὅστις ἐκεῖτο ἀνοικτός πρὸ τῶν ποδῶν της, καὶ ἀνέγνωσεν.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς βοηθήτῃ! ἐφιδύρισε· τί θὰ γένη ἡ οἰκία;

Ἡ θέσις τῆς οἰκίας Λόβτερ ἦτο τῷ ὄντι γνωστὴ γενικῶς· ὁ ἀρχηγός της ἦτο δι' αὐτήν, ὅ,τι ἡ ψυχὴ διὰ τὸ σῶμα. Μ' αὐτὸν ἡ δύναμις, ἡ δικαίεια, ἡ αὐξήσις, ἀνεῖ αὐτοῦ, ὁ θάνατος μόνον.

Πολλὴν ὥραν ἡ κυρία Λόβτερ, ἐμεινεν ἐν λειποθυμίᾳ. Τῇ ἔδωκε νὰ ἀναπνεύσῃ διάφορα πνεύματα, καὶ ἔσπαζε τὴν κεφαλὴν διὰ νὰ εὕρῃ τρόπον τινὰ σωτηρίας. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ κυρία ἀνελάμβανε τὰς αἰσθήσεις της, ὁ παλαιὸς ὑπηρετὴς ἤγγισε τὸ μέτωπόν του καὶ ἐσκήρτηεν ἀπὸ ἀγαλλίας.

— Θὰ σωθῇ! ἀνέκραξε.

Λέγων τοῦτο δὲν ἐννοοῦτε τὴν κυρίαν του, ἀλλὰ τὴν οἰκίαν, πᾶν ἄλλως ἐνδιαφέρον πολὺ ὑπηρετὴν ἐμπορικόν. Καί, ἐπειδὴ ἡ κυρία Λόβτερ τὸν παρετήρει ἐκπεπληγμένη, ἐπρόσθεσεν ἐν εἰδῇ ἐξηγήσεως.

— Ἡ ἐντιμότης του, ὁ Κ. Λόβτερ ἀπέθανεν, εἶναι ἀληθές, ἀλλὰ θὰ τὸν ἀναστήσω, ἐγώ... ἐγώ ὁ Γωβίας!

Ἐλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς τὴν χάραν, ἥτις, ἀδύνατος ἀκόμη, τὸν ἠκολούθησε, καὶ τὴν ἔσυρεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ τραπεζίτου. Ὁ Θωμᾶς Βᾶγ εἰσῆρχετο τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἐξῆλθον. Ἰδε κατὰ γῆς τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν, τὴν ἔλαβε καὶ δὲν εἰδίστατε πῶς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ.

Ὁ Γωβίας ἤνοιξε μίαν σκευοθήκην καὶ ἔσυρε μακρὸν παρὰπέτασμα κρύπτον ἀκριβῶς τὸ περιεχόμενον. Ἡ κυρία Λόβτερ ἄφησε μεγάλην κραυγὴν· ὁ Θωμᾶς Βᾶγ ἔτεινε τὸν τράχηλον διὰ τῆς ὑπανοχιθείσης θύρας, καὶ παρετήρησεν.

— Εἶναι αὐτός, δὲν εἶναι ἀληθές; εἶπε θριαμβευτικῶς ὁ Γωβίας. Ὁ! αὐτὸ κατεσκευάσθη ἀπὸ χεῖρας

τεχνίτου. Ἡ ἐντιμότης του ἐπλήρωσεν ἑκατὸν γυνεάς εἰς τὸν τεχνίτην, διότι δὲν ἔλειπε τίποτε.

Καὶ δὲν ἦτο πολὺ ἀκριβὸν. Ἡ σκευοθήκη περιεῖχεν ἀγαλμὰ τι ἐκ κηρίου παριστάνον τὸν τραπεζίτην· ὁ καλλιτέχνης εἶχε τοσοῦτον μᾶλλον ἐπιτύχει, καθόστου τὸ ψυχρὸν πρόσωπον τοῦ πρωτοτύπου παριστάνετο θαυμασιῶς εἰς τὸ ἀκριβές ἐκεῖνο ἀντίτυπον. Μίαν μόνην παρατήρησιν ἠδύνατό τις νὰ κάμῃ εἰς τὸν τεχνίτην· ὅτι εἶχε δώσει πολλὴν ζωηρότητα εἰς τὸ ἔργον του, ἐνῷ ὁ Πέτρος Λόβτερ ἦτο περισσότερον νευρῶσπαστον παρὰ τοῦτο.

Εἰς τὴν θέαν ταύτην, οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς χήρας ἐπλημύρηναν ἀπὸ δάκρυα. Ὁ γέρον Γωβίας ἔλαβεν ὕψος ταπεινὸν ἀνθρώπου μετανοούντος.

— Ἡ κυρία θὰ λάβῃ εὐσπλαγχνίαν πρὸς ἕνα πτωχὸν ἄνθρωπον καὶ θὰ τῷ ἀποδώτῃ συγχώρησιν, εἶπε. Αἰσχύνομαι νὰ τὸ ὁμολογήσω, ὁ κήριος αὐτός ὄγκος ἐχρησίμευσεν εἰς τὸ νὰ τὴν ἀπατή, καὶ ἐνειχόμεν κατὰ μέγα μέρος εἰς τὸν δόλον· ἀλλ' ἡ ἐντιμότης του ἦτο κύριός μου καὶ ἐχρεώτουν νὰ τῷ ὑπακούω. Κάθε ἔσπερον διὰ ταύτης τῆς θύρας, τὴν ὁποίαν δὲν βλέπετε, τοσοῦτον εἶναι ἐπιτηδεύς κρυμμένη, ἐξήρχετο καὶ ἐπήγαγεν εἰς οἰκίαν διὰ νὰ παῖζῃ· ἐγὼ ἔθετα αὐτὸ τὸ ἀγαλμα εἰς τὸν σκίμποδα ἥμιστον τὸν λύχνον. Ἀπὸ τὰ παραθύρα σας παρετηρούσατε πολλὰκις· θὰ ἐθαυμάζετε βεβαίως τὴν ἀκαμάτων εἰς τὸ ἔργον ὑπομονὴν τῆς ἐντιμότητός του.

— Ἀρκεῖ! διέκοψεν ἡ κυρία Λόβτερ. Ἀλλὰ διατί με λέγετε ἤδη τοῦτο;

— Διατί; καὶ δὲν με ἐννοεῖτε λοιπὸν; Ἐκεῖνο ὅπερ ἡπάτησεν ὑμᾶς, τὴν σύζυγόν του, δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἀπατήτῃ τὸν κόσμον;

Ἡ χήρα ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς πληθὺς ἀλγεινῶν ἰδεῶν συνελθόντων εἰς τὸν νοῦν της. Ὑπέφερε σκληρῶς τὸ ἐνεστώ· τὸ μέλλον ἐφαίνετο ἐκεῖ, ἐμπροσθέν της, ἀκόμη πλέον ἀπαίσιον καὶ ἀπεισιπτικόν. Ἡ Ἄννα, ἡ πολυαγάπητος θυγάτηρ αὐτῆς θὰ ἔβλεπε μετ' ὀλίγον τὴν δυστυχίαν. Καὶ μολοντοῦτο δταν ἤνοιξε τὸ στόμα, τὸ ἔκαμε διὰ νὰ προφέρῃ ἀνησιν.

— Θὰ ῥῖαι ψεύδος ἐπίσης εἰςχοι· ὅταν καὶ ἀνωφελὲς εἶπε μετ' ἀθυμίας.

— Ἐνοχον, ἴσως· ἀνωφελὲς ὅμως, ὅχι.

Τοῦτο ἐλέγχθη ὑπὸ τοῦ Θωμᾶ Βᾶγ, ὅστις παρευρίσθη ἐξαίφνης. Ἡ κυρία Λόβτερ ὠπισθοδρόμησε τεταραγμένη.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε· ἡζέυρω περὶ τίνος πρόκειται, ἐπανέλαβεν ὁ Βᾶγ, δεικνύων τὴν ἀνοικτὴν ἐπιστολὴν ἐμπιστευθεῖτε εἰς ἐμέ.

Προσῆλωτε τότε τὰ δίοπτρά του ἐπὶ τοῦ ἀγάλματος, καὶ τὸ παρετήρησε δευτέρᾳ τινι με ἀτενῇ προσοχῇ.

— Μὰ τὴν ζωὴν μου! ἀνέκραξε τέλος, ἐγὼ πρῶτος ἤθελα ἀπατηθῇ! Ὁ διάβολος αὐτός, ὁ πατέρων! ποῖος νὰ τὸ ἔλεγε;... Γωβία, φίλε μου, συνέλαβες λαμπράν ἰδέαν καὶ εἶσαι ὁ μαργαρίτης τῶν ὑπηρετῶν... Ἀφσέ μας.

‘Ο Κ. Βάγ ἐκέκτητο τὸ προτέρημα τοῦ νὰ γίνηται μισητός εἰς ὅλους. ‘Ο Τωβίας ἠθάνθη ἰσχυράν ἐπιθυμίαν νὰ τῷ ἀντιστρέψῃ τὴν διαταγὴν, ἣν εἶχε λάβει παρ’ αὐτοῦ· ἀλλὰ δεκαπενταετὴς δουλεία θὰ κατεδάμαζε καὶ τὴν πλέον δραστήριον φύσιν· δὲν ἐτόλμησε καὶ ἐξῆλθεν. ‘Η κυρία Λόβτερ παραδεδομένη εἰς τὴν θλίψιν τῆς, δὲν παρέτῃρησε καὶ τὴν ἄτοπον ἔλευσιν τοῦ Βάγ, πολλῶ δὲ μᾶλλον τὴν προπέτειαν τοῦ ὑπαλλήλου αὐτοῦ, ὅστις ἐδίδε διαταγὰς ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, καὶ ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς.

‘Ο Βάγ εἶχε τὸν σκοπὸν του. Ἄμα ἀπαλλαχθεὶς τοῦ παλαιοῦ ὑπὲρτου, ἤρχισε ζωηράν εὐγλωττίαν, ὅπως καταπεῖσῃ τὴν κυρίαν Λόβτερ· καθόσον ἡ ἰδέα ἐφαίνετο ἀλλόκοτος κατὰ πρώτην ὄψιν, κατὰ τοσοῦτον ἀπεκαθίστατο δύσκολον νὰ ὑποπτευθῇ τις τὴν ἐκτέλεσίν τῆς· ἦσαν βέβαιοι περὶ τῆς ἐχεμυθίας τοῦ Τωβίου· αὐτὸς μὲν ὁ Βάγ, ἐμελλε νὰ λάβῃ γνῶσιν τῆς μυστικῆς λογιστικότητος τοῦ τραπεζίτου καὶ νὰ διευθύνῃ τὸν οἶκον· ἡ δὲ κυρία Λόβτερ νὰ ἀναδεχθῇ τὴν ὑπογραφὴν. — Ἐπρέπε καὶ αὐτὴ νὰ κάμῃ κατὰ τι! — Καί, ὅπως ὀπίσθη, ἀπομιμουμένη τὸ γράψιμον τοῦ συζύγου τῆς, δὲν θὰ ἐπαστογράρει· ἐπειδὴ ἦτον βεβαίως ἐντελὴς ὅτι ἤθελεν ἐκπληρώσει ὅσας ὑποχρεώσεις ἤθελεν ἀναδεχθῇ ὑπὸ τοῦτο τὸ ὄνομα, ὅπερ ἄλλως, ἦτο τὸ ἰδικόν τῆς.

‘Ο Βάγ εἶπε ταῦτα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀσυγκρίτως πλέον συμπερασματικά· εἶχε τοσοῦτον μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ φθάσῃ εἰς τὰ τέλη του, ὥστε ἐξεπλήχθη, τὴν φερὰν ταύτην, ὅτι ὠμίλει εὐκόλως. ‘Η κυρία Λόβτερ ἤρνεϊτο πάντοτε. Τέλος ἀπελπιζόμενος, ὁ γραμματεὺς ἐπρόφερε τὸ ὄνομα τῆς Ἀννης. — ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἀντίστη πλέον.

Τοιοῦτοτρόπως, τὰ τρία συστατικά μέρη, ἅπερ συνιστῶσι τραπεζίτην, ἐδημιουργήθησαν: τὸ σῶμά του, τὰ βιβλία του καὶ ἡ ὑπογραφὴ του. Ἀδύνατον νὰ φαντασθῇ τις ἐντελεστέραν ἀνάστασιν.

Τῇ ἐπαύριον, τῷ ὄντι, ἡ μυστηριώδης σκευοθήκη ἐκενώθη, ὁ ἀνδρεὶὰς ἐνεδύθη μὲ οἰκιακὸν ἐνδυμα, καὶ ἐκαθέσθη ἐπὶ σίμυδος. Καὶ ἐπειδὴ δὲν ἤδυναντο νὰ τὸ κάμουν νὰ βλέπῃ πρὸς τὰ ἔξω, ἐκρήμνισαν τὸ διάφραγμα, τὸ διαχωρίζον τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὰ γορφεῖα, καὶ τὸ διάφραγμα τοῦτο, ἀντικαταστὴν δι’ ὑέλωτου μόλις διαφανοῦς, ἄφινε νὰ διακρίνηται ἡ κατατομὴ τοῦ Κ. Λόβτερ, ὅστις ἐφαίνετο βαθεῶς σκεπτόμενος.

‘Ο Βάγ εἶχε προμαντεύσει καλῶς: τὸ ἀλλόκοτον τοῦ δόλου ἀπεμάκρυνε πᾶσαν ὑπόνοιαν. Ὅταν εἶδαν παραδόξως παρατεινομένην τὴν ἀπουσίαν τοῦ τραπεζίτου, δὲν ὑποπτεύθησαν μὲν τὸν θάνατόν του, ἀλλὰ τὸν ἐνόμιζον τρελλόν. Τοῦτο ἐστάθῃ διὰ τὸν οἶκον πρῶτη δυσπιστίας αἰτία.

Ἄλλο τι, ὁλεθριώτερον ἀκόμη, ἔλαβε χώραν, αἱ μεγάλοι καὶ διηνεκεῖς καταχρήσεις τοῦ Θωμᾶ Βάγ. ‘Η κυρία Λόβτερ εἶχεν ἀδυσωπήτως καὶ ταχέως τιμωρηθῇ διὰ τὴν ἀδυναμίαν, ἣν εἶχεν εἰς τὸ νὰ ἀκολουθῇ τὰς συμβολὰς αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Ἀρχὼν ἀπόλυτος τῆς οἰκίας, ἐλάμβανε τὰ πάντα, μετεχειρίζετο μικρὸν τι μέρος τῶν εἰσοδημάτων διὰ τὰς ἀναπο-

φύκτους ἀνάγκας, καὶ οἰκαιοποιεῖτο τὰ ἐπίλοιπα, καθυστερῶν τὰς πληρωμὰς, καὶ καταστρέφων ἐπιμελῶς τὴν μεγαλητέραν πίστιν, ἣν ποτε ἄνθρωπος χρηματιστῆς ἀπέκτησε, διὰ τῆς, εἴτε ἀληθοῦς εἴτε πεπλάσμενης εὐθύτητός του. ‘Ο Πέτρος Λόβτερ ὁ ἴδιος εἶχεν ἄλλοτε διασκορπίσει μεγάλα ποσά, ἀλλ’ ἐπέτεκετο πάντοτε ἀμέσως ὡς ὁ κίνδυνος ἤρχιζεν· ὁ δὲ Βάγ, αὐτὸς, εἶχεν εἰπεῖν: ἐντὸς ἐξ μηνῶν θέλω νὰ γείνω ἐκατομυριούχος· καὶ ἐπραττεν ἐν συνεδίῃ. ‘Ο τραπεζίτης εἶχε μεταχειρισθῇ τὸν οἶκόν του ὡς δάσος· τὸν κατεδάρυνε μὲ ἐκτομὰς ὑπερβολικὰς μὲν ἄλλα τακτικὰς, εἰς τοιοῦτον τρόπον ὥστε τὰ εἰσοδήματα ἀναπληροῦντα ἀκαταπαύστως τὸ κενόν, ἀνέβαλλον πάντοτε τὴν καταστροφὴν του. ‘Ο δὲ ἀρχαῖος ὑπάλληλος, κατασταθεὶς ἰδίῳ ἐλέῳ κύριος, μὴ ἔχων τίποτε νὰ φεισθῇ, εἰσῆξε τυφλῶς τὸν πέλεκυν εἰς τὰ πεφυλαγμένα μέρη, ἠράνισε πάντα βλαστὸν, καὶ κατήντησεν ἕως εἰς τὰς ρίζας. Ἦτον ἀληθὴς καὶ ἀνόητος καταστροφή. Τὸ πνεῦμα τοῦ Βάγ, στενὸν καὶ εἰς τὸ νὰ ἐννοήσῃ τὸ κακόν, εἶχε, ὄνειρευθῇ ἐν ἐκατομύριον· ὀλίγον ἐφρόντιζε διὰ τὸ κερδήσῃ, ἂν ἐβρίπτεν εἰς τὸν ἄνεμον ἐκατονταπλασίονα τῆς ποσότητος ταύτης.

Ἐπειτα, τοῦ ἐκατομυρίου ἀποκτεθέντος, ὁ Βάγ ἐπεθύμησεν ἐν ἄλλῳ ἐκατομύριον, κατέστη ἤδη ἅπληστος· προσεκολλήθη ὡς πολύπους εἰς τὴν καρδίαν τῆς ἐκλειπούσης οἰκίας καὶ ἀπεφάτισε νὰ μὴ παραιτηθῇ τοῦ σκοποῦ του παρὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν.

Ἡ κυρία Λόβτερ ἠδυνήθη ν’ ἀκολουθῇ βῆμα πρὸς βῆμα τὴν χρηματικὴν ἐκείνην σφαγὴν. Ἐκτὸς τοῦ ὅτι ὁ ἀρχαῖος ὑπάλληλος δὲν ἐλάμβανε ποσῶς τὴν φροντίδα νὰ κρύπτεται, ἡ χήρα ἠναγκάζετο νὰ ἐπικυρώνῃ ἐκάστην τῶν καταχορήσεων του διὰ τῆς ὑπογραφῆς τῆς. Αὕτη ὑπέγραφε τὰς πράξεις, ὁ δὲ Βάγ ὠκονόμει τὸ προϊόν των. Ἐὰν ἐνίοτε, ἐρεθιζομένη ὑπὸ τοῦ συλλογισμοῦ τῶν τέκνων τῆς, ἀπετόλμα δειλὴν τινα ἀντίστασιν, ὁ ἀρχαῖος ὑπάλληλος, αὐθάδης, ἀνηλεὴς, τῇ ἀπρίθμει ἐβλαρέσκως τὰς ἐπιβαλλομένας ὑπὸ τοῦ Ἀγγλικοῦ κώδικος κατὰ τῶν πλαστογράφων ποινάς.

— Φιλάτῃ κυρία μου, διατί κλείετε; τῇ ἔλεγεν ἀκολούθως· βλέπετε πόσον φροντίζω περὶ ὑμῶν. Ἐξ μηνῶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ τραπεζίτου, ὁ Βάγ εἶχε τὴν ἀναίδειαν, ἕως καὶ νὰ ἀποδιώξῃ τὴν κυρίαν Λόβτερ τοῦ οἰκήματός τῆς, διὰ νὰ κατοικήσῃ ὁ ἴδιος εἰς αὐτό. Τὸ οἶκμα τοῦτο, καθὼς ἤξεύρομεν, εἶχε συγκοινωνίαν μὲ τὸ δωμάτιον τοῦ Πέτρου Λόβτερ· αὐτὸ δὲ τοῦτο ἐπέφερε τὴν ἐκλογὴν τοῦ Βάγ· ἤθελεν ὥς αὐτὸς νὰ ἐπαγρυπνῇ ὁ ἴδιος ἐπὶ τοῦ αἰτίου τῆς ἀρπακτικῆς του δυναμείως. Ἐκτὸς τούτου, εὗρε μοχθηρὰν τινα καὶ κακοῦργον χαρὰν νὰ σωρεύῃ τὸν καρπὸν τῶν διαρπαγῶν του εἰς τὸ ταμεῖον τοῦ παλαιοῦ του κυρίου.

Τὸ ταμεῖον τοῦτο μεγαλοπρεπές, ὡς ὅλα τὰ μέγαντα ἐπιπλά, εἶχεν ἐν κλεῖθρον ἐκ συναρμογῆς, ὅπερ ἦτο γινώσκον πολὺ ὀλίγον κατ’ ἐκείνην τὴν ἐποχὴν. Ἀπὸ τῆς ἀπωλείας τοῦ Κ. Λόβτερ, δὲν εἶχον εὗρε τὸ κλεῖδόν αὐτὸ ὡς καὶ τὸ τῆς κεκρυμμένης ἐκείνης θύρας, ἥτις ἐχρησίμευεν εἰς αὐτὸν εἰς τὸ νὰ εἰσέρχεται εἰς

τὴν οἰκίαν του, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὰς νυκτερινὰς αὐτοῦ ἐκδρομὰς. Ἡ τελευταία αὕτη θύρα, τοῦντεῦθεν ἀνωφελής, ἐλθσιμονήθη· ἀλλὰ τὸ ταμεῖον ἠνοίχθη, καὶ ὁ μηχανικός, ὅστις τὸ εἶχε κατασκευάσει, ἐπρομήθευσε νέον κλειδίον· τοῦτο δὲ ἔμεινεν εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν χρῆσιν τοῦ Βάγ.

Ἄν καὶ ὁ ἀρχαῖος ὑπάλληλος ἐξηκολούθει ἀσπλάγχνως τὸ ἔργον του, ἔτρεφεν ὅμως ἀπὸ πολλοῦ πρὸς τὴν μίσιν Ἀννὰ αἰσθημά τι, ὅπερ εἶχε τοῦλάχιστον ὅλην τοῦ ἔρωτος τὴν ὁρμὴν, ἂν ὅχι τοὺς ἄλλους αὐτοῦ χαρακτῆρας. Τὸ πάθος τοῦτο μακρὰν τοῦ νὰ συνηγορῇ ὑπὲρ τῶν θυμάτων κατὰ τῆς ἀπληστίας του, ἐξ ἐναντίας τὸν παρεκίνει νὰ διπλασιάσῃ τὸν ζῆλόν του. Ἀπελπισθεὶς νὰ γείνῃ ἀγαπητὸς ἀρ' αὐτοῦ, ἐσυλλογίζετο ὅτι, ὅσακις ἀπέσπα ἀπὸ τὴν κυρίαν Λόβτερ ἐν ῥάκῳ τῆς περιουσίας της κατέστρεφε καὶ μίαν πιθανότητα ἀρνήσεως. Ἀφοῦ δὲ ἤδη ἀπέκτησε τὸ ἐκατομύριόν του, ἔκαμε τὴν πρότασιν, καὶ ἀπορρίφθηκες ταύτης,

— Αὐταὶ ἔχουν ἀκόμη πολλὰ, εἶπε καθ' αὐτὸν, καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἀκόμη ἀρκετὰ.

Καὶ τὸ ταμεῖόν του ἐπληροῦτο ἀπὸ χρυσὸν καὶ γραμμάτια, ὁ δὲ οἶκος Λόβτερ· ἤρχισε νὰ λονῇται ὑπὸ τὸ βάρος τῆς γεννηθείσης κακῆς πίστεως. Ὁ Βάγ ἀνενέωσε τὴν πρότασιν, καὶ δὲν ἔτυχε καλλιτέρας ἀπαντήσεως. Ἐκράτει λοιπὸν εἰς τὸ ταμεῖον τὴν ἐκδίησιν καὶ παρηγορίαν του.

Ἐν τούτοις ὡς ἂν ἡ οἰκία νὰ μὴν εἶχεν ὑποφέρει ἀρκετὴν καταστροφὴν, διεδόθη ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ Κ. Λόβτερ ἦτο τρελλός. Κτύπημα θανατηφόρον· ὅλοι ἀπέσυραν τὰ χρηματικά των κεφάλαια, καὶ αἱ πληρωμαὶ διεκόπησαν· ἔσειλαν ἀπεσπασμένους εἰς τὸ ἐξωτερικὸν ἐπιφορτισμένους ν' ἀνακαλύψωσι πιστώσεις λησιμονηθείσας εἰς τοὺς καιροὺς τῆς εὐτυχίας. Τοῦτο ἦτον μάταιον μέσον.

Ὁ Βάγ ἐξέλεξε τὴν ἐσχάτην ἐκείνην στιγμὴν διὰ νὰ παρουσιάσῃ αὖθις τὴν χεῖρά του. Τὴν φορὰν ταύτην ἐνόμιζεν ὅτι θὰ τὸ ἐπετύγχανεν ἀναμφισβητήτως. Παρευρέθημεν ἤδη εἰς τὴν σκηνήν, καθ' ἣν ἡ κυρία Λόβτερ εἶχεν ἀποδώσει δικαιοσύνην εἰς τὰς ἀξιώσεις του. Τὸ ἀπροσδόκητον αὐτὸ ἀποτέλεσμα τὸν ἐνέπλησε μανίας. Διὰ μίαν τόσο μεγάλην περιφρόνησιν, ἡ ἀπαίτησις δὲν τῷ ἐφάνη πλέον ἐπιτηδεῖα ἐκδίκησης· ἠπέιλησε τὴν δυστυχῇ γυναῖκα, ἥτις ἐτόλμησε νὰ ὑπερασπίσῃ κατ' αὐτοῦ τὸ μέλλον τοῦ τέχνου της. Δυστυχῶς, ὁ Βάγ δὲν ἦτον ἄνθρωπος νὰ μὴν ἐκπληρώσῃ τὴν ἀπειλήν, ὅσον ἀποτρόπαιος καὶ ἂν ἦτο αὕτη.

— Ἐγὼ τρία ἐκατομύρια, ἔλεγε καθ' αὐτὸν ἀφ' ὧν τὴν κυρίαν Λόβτερ, ἔχω περισσότερα ἀναμφισβόλως. Ὁ διάβολος νὰ μὲ πάρῃ ἂν συγχωρήσω εἰς κανένα νὰ εἴπῃ τὸ ὅχι, πρὸς ἄνθρωπον, ὁποῖος ἐγὼ.

Καὶ ἐπιστρέφων εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουεν ἐλαφρὸν τινα θόρυβον εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ παλαιοῦ πατρωνός του. Ἐρρίφθη ἐντός· ἀλλὰ τὸ γραφεῖον ἦτο κενόν. Ὅπταν ὅμως ἤθελσε, κατὰ τὴν καθημερινὴν του συνήθειαν, νὰ ῥίψῃ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ταμεῖου

(ΤΟΜ. Δ'. Φυλλάδ. 75).

του, ἔστρεψε καὶ ἐπ' ἀνέστρεψε καλῶς τὸ κλειθρον, πλὴν τὸ ταμεῖον δὲν ἠνοίχθη.

— Τί θέλει νὰ εἴπῃ τοῦτο; ἐψιθύρουν ὠχρίων. Νὰ εἰτεχωρήσῃ τις; ... Ἄλλ' ὅχι, εἶναι ἀδύνατον. Ἐγὼ θὰ ἐδάψα τὸ κλειθρον. Εἰς αὐρίον τὰ σπουδαῖα.

Γ'.

Τῇ ἐπαύριον ὁ Θωμᾶς Βάγ εἶχε λησιμονῆσαι ἐντελῶς τὸ κλειθρον. Ὅλην τὴν νύκτα περιστρέφοντο εἰς τὴν κεφαλὴν του σχέδια ἐκδίκησης. Ἀφυπνισθέντος, ἡ πρώτη του ιδέα ἦτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν κυρίαν Λόβτερ διὰ νὰ κάμῃ τελευταίαν τινα πρότασιν.

Ἐὰν ἰσχυρογνωμῇ, διελογίζετο, ὁ ἀνακριτὴς θὰ διαδραματίσῃ τὸ μέρος του εἰς τὴν λύσιν τῆς κωμωδίας. Ἀπαξ φυλακισθείσης τῆς φιλιότητος κυρίας, θὰ ἰδωμεν ἂν ἡ κόρη της θὰ παρακληθῇ, ὅπως γείνῃ κυρία Βάγ.

Πρὶν ἢ ἀναχωρήσῃ ἐρρίψε βλέμμα πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ Κ. Λόβτερ. Τὸ ἀγαλμα ἦτον ἐκεῖ, τρομερὰ μαρτυρία κατὰ τῆς χήρας, ἐὰν ὁ Βάγ ἤρχετο εἰς τὴν τελευταίαν ἀνάγκην. Ἐκλείσει τὴν θύραν δις στρέψας τὸ κλειθρον διὰ νὰ ἀσφαλισθῇ ὡς πρὸς τὸ σπουδαῖον τοῦτο μέρος, καὶ ἀνέβη τὴν κλίμακα.

Σχεδὸν τὴν αὐτὴν στιγμὴν, τὸ σανίδωμα τοῦ τείχους τοῦ γραφείου ἐτρίξεν ἐλαφρῶς, ἡ κεκρυμμένη θύρα ἐστράφη ἐπὶ τῶν στροφῶν της παρὰ τὸ σύνθημα, καὶ δύο ἄνθρωποι εἰσῆλθον.

— Μόλις δύναμαι νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου, εἶπεν ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν μὲ ταπεινὴν καὶ τρέμουσαν φωνήν· εἶναι δυνατόν νὰ ἀναστηθῇ ἡ ἐντιμότης Σας;

Ὁ Κ. Λόβτερ, (διότι αὐτὸς ὁ ἴδιος ἦτον), ἔθεσε τὸν δάκτυλον εἰς τὸ στόμα, καὶ ὁ γέρον Τωβίας ἐδέησε νὰ κάμῃ ἀναβολὴν τῶν μακρολόγων παραστάσεων τοῦ θαυμασμοῦ του. Ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι τὸ δωμάτιον τοῦ Βάγ ἦτο κενόν, ὁ τραπεζῖτης ἐπανῆλθεν εἰς τὸν Τωβίαν.

— Ἐννοῶ τοῦτο, εἶπε δεικνύων τὸ ἀγαλμα, ἀλλὰ τὰ ἐπίλοιπα ἐξηγήσόν μοι.

Ὁ Τωβίας ἤξυρεν ἐπιπολαιῶς πως ὅτι συνέβαινεν εἰς τὴν οἰκίαν. Διηγῆθαι τὰ μηχανεύματα τοῦ Βάγ, καὶ τὸ ἀξιοθρήνητον αὐτῶν ἀποτέλεσμα. Ὁ τραπεζῖτης δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἐπιφώνησιν λύσης, μανθάνων τὴν διακοπὴν τῶν πληρωμῶν.

— Ὑπάρχει ἐδῶ μὲ τί νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ τις! εἶπεν ὁ Τωβίας κτυπῶν ἐπὶ τοῦ ταμεῖου.

Ὁ Λόβτερ ἔσεισε τὴν κεφαλὴν.

— Τρία ἐκατομύρια, εἶπεν. Ἄνευ πίστεως, τί εἶναι τρία ἐκατομύρια διὰ τὸν οἶκον Λόβτερ;

Ἐσυνεχίσθη ἐκ τοῦ κόλπου του ἐν κλειδίον καὶ ἤθελσε νὰ ἀνοίξῃ τὸ ταμεῖον. Τὸ κλειδίον τοῦ Βάγ, στρεβλὸν καὶ συντετριμμένον, εἶχε μείνειν εἰς τὸ κλειθρον. Ἀδιόρατον μερίδιον ἐφαίδρυνε τοῦ τραπεζῖτου τὸ μέτωπον.

— Ἦλθεν ὁ κατεργάρης, ἐψιθύρουν· ἔκαμα πολὺ καλὰ νὰ λάβω τὰς προφυλάξεις μου.

Ἐπειτα ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν γέροντα, ἐπρόσθεσεν :

— Ὁ Βᾶγ αὐτὸς εἶναι προπετὲς κάθαγμα· θὰ τιμωρηθῇ... ἀλλὰ διὰ τίνος ἐμμείτο τὴν ὑπογραφήν μου ;

Ὁ Τωβίας ἐπρόφερεν ἀρκετὰ χαμηλὰ τὸ ὄνομα τῆς κυρίας Λόβτερ. Ἐάν ἡ φυσιογνωμία τοῦ τραπεζίτου δὲν ἦτον ὡς πρωτοπειὸν ἀκίνητος καὶ σιωπηλὴ κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, θὰ ἐξέφραζε βεβαίως τὴν πλέον ζωηρὰν δυσαρέσκειαν δι' ἀποτοχοῦσαν ἐλπίδα. Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα σιωπῆς, ἔκαμε σημεῖον εἰς τὸν Τωβίαν νὰ ἐξέλθῃ.

Αὕτη ἦτον ἡ δευτέρα ἐπίσκεψις, ἣν ὁ Πέτρος Λόβτερ ἔκαμνεν εἰς τὸ ἀρχαῖον αὐτοῦ δωμάτιον. Ἀπὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του, εἶχε διατηρήσει, κατὰ τύχην καὶ ἄνευ προμεμελετημένου σκοποῦ, τὸ κλειδίον τῆς κρυφίας θύρας καὶ τὸ τοῦ ταμείου. Τὴν προτεραίαν εἶχε φθάσειν εἰς Λονδίνον, καὶ μόλις καταβάς ἐκ τοῦ ὁχήματος, εἰσῆλθεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Δούβρου εἰς Λονδίνον, ἠδυνήθη νὰ καταπεισθῇ διὰ συνομιλιῶν μετὰ περιηγητῶν, ὅτι ὁ Στεβενσὼν δὲν τὸν εἶχε ποσῶς ἀπατήσει, ἡ πίστις τοῦ οἴκου ἐκλονεῖτο, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐνομιζέτο τρελλός. Καὶ ὅμως, ἔλαβεν ἐλπίδας, εὗρίσκων τὸ ταμεῖον πληρὲς, διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον μετέβαλε τὴν τάξιν τοῦ κλειθροῦ, ὅπερ καὶ εἶχεν ἐμποδίσαι τὸν Βᾶγ, νὰ δυνηθῇ νὰ ἀνοίξῃ.

Κατὰ τὴν κρίσιν αὐτῆς περιστάσει, τὸ πνεῦμα τοῦ τραπεζίτου εἶχεν ὀρμητικῶς ἐπανελεῖν· ἀπεφάσισε νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅσον καὶ ἂν εἶχε καταστραφῇ, τὸ οἰκοδόμημα τῆς ὑπολήψεώς του. Τὸ αἶσθημα τοῦτο ὅλην τὴν ἀρχαίαν του τῶ ἀπέδωκεν ἐνεργητικώτητα. Ὁ ἄνθρωπος τῆς μελαγχολίας καὶ αὐτοχειρίας εἰς ἀφῆς ὅπως παραχώρησεν τὴν θέσιν εἰς τὸν τολμηρὸν χρηματιστὴν, τοῦ ὁποίου ἡ ἐμπείρως μεμετρημένη τόλμη, εἶχεν ἄλλοτε καταδαμάσει τὴν τύχην. Ἀλλ' ἡ διήγησις τοῦ Τωβίου εἶχε μεταβάλλει τὴν ἐλπίδα του εἰς ἀθυμίαν. Δὲν ἐπρόκειτο πλέον περὶ ὑποστηρίξεως κλονουμένης ὑπολήψεως, ἀλλὰ περὶ οἴκου πεσόντος, ὅστις ἔπρεπε νὰ ἀνορθωθῇ· ὅτον ὁ οἶκος ὑπῆρξε μεγάλος, ὅσον ἡ πτώσις του βαρεῖα, τοσοῦτον ἀδύνατος ἡ ἀνέγερσις του. Ὁ Λόβτερ, μόνος εἰς τὸ γραφεῖόν του, μὲ μεγάλα τὸ περιήρχετο βήματα, καὶ ἰδρῶς τὸ μέτωπόν του κατέβρεχε πρῶτῃν ἤδη φορὰν, ἡ ταραχὴ τῆς ψυχῆς του ἔρλεγε τὸ αἷμα του, καὶ τὸ βλέμμα του ἔκαμνε ν' ἀπαστράπτῃ.

— Καὶ ὁ πλαστογράφος δὲν εἶναι ὁ Θωμᾶς Βᾶγ ! ἔλεγε. Καὶ ἡ ἐκδίκησις μὲ διαφεύγει συγχρόνως· ὁ ἄθλιος εἶναι ὑπὸ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν ἀνθρωπίνων νόμων.

Θόρυβος αἰφνιδίος ἤκούσθη εἰς τὸ παρκαείμενον δωμάτιον. Ὁ τραπεζίτης ἤρπαξε τὰ πιστόλιά του, καὶ ὤρμησε πρὸς τὴν θύραν. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν τῆς ἐξόδου, μόνος μὲ τὸν Βᾶγ, δὲν θὰ ὀπισθοδρόμει ἐμπροσθεν καμμίαις βίαις. Ὑψώτε τὸν πόδα διὰ

νὰ συντρίψῃ τὸν φραγμὸν, ὁπότε ἡ φωνὴ τῆς κυρίας Λόβτερ ἤκούσθη,

— Ἐλεος, ἔλεγεν ἰκετεύουσα αὕτη, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ σᾶς ζητῶ ἔλεος !]

— Καὶ ἐγὼ, ἐπανελάμβανεν ὁ Βᾶγ μὲ περιρρονητικὴν ἡσυχίαν, σᾶς ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς μίσης Ἀννης.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἐκόλλησε τὸ οὖς εἰς τὸ κλειθρον· ὁ ἀναθρασμός εἶχε παρέλθει, καὶ τὸ φλεγματικὸν πρόσωπόν του εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἀκινήσιάν του.

— Ἀκούσατε, φιλτάτη κυρία μου, ἔλεγεν ἀκόμη ὁ Βᾶγ. Τὸ ζήτημα εἶναι ἀπλοῦν· ὁ σκοπός μου εἶναι ἀμετάκλητος, σταθερός. Κάμετε ὅτι σᾶς ζητῶ ἄλλως σᾶς καταμηνύω τὴν ἰδίαν αὐτὴν στιγμήν ἐπὶ πλαστογραφία. Καί, χάρις τῷ θεῷ, ἔχω ἐκεῖ ἀποδείξει, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται νὰ παραλέψῃ τὸ δικαστήριον.

— Τὸ ἄγαλμα, ἐπιθύρειν ὁ Λόβτερ, οὔτινος ἡρυθρίσας τὸ μέτωπον ἀφῆς.

Ἡ κυρία Λόβτερ προτέπεσεν εἰς τὸν Βᾶγ, καὶ ἔλεγε δακρύουσα :

— Δὲν δύναμαι... ὦ ! ἀκούσατέ με, Θωμᾶ, δὲν δύναμαι. Βύτχιαν, ὑπόληψιν, ὅταν ἐπρόκειτο μόνον περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων, σᾶς τὰ ἄφρινα· ἀλλὰ τὴν Ἄνναν μου, τὸ δυστυχές μου τέκνον ! νὰ θυσιάσω τὴν εὐτυχίαν της !... δὲν δύναμαι.

— Τότε, θελήσατε νὰ ἀφῆσθε ἐλεύθερα τὰ ἐνδύματα μου, φιλτάτη μου κυρία· ὑπάγω ἀμέσως εἰς τὸ δικαστήριον.

Ὁ θόρυβος ἔπαυσε· ὁ Βᾶγ εἶχεν ἀναχωρήσει· ὁ Πέτρος Λόβτερ ἠγέρθη, καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ καταστείλῃ τὴν χαρὰν του.

— Ἀναμφιδόλως, εἶπε, δὲν εἶμαι δυστυχὴς παρὰ μόνον εἰς τὸ παιγνίδιον.

Ὁ γέρον Τωβίας, παραφυλάττων πάντοτε, εὗρεθῃ ἐκεῖ διὰ νὰ βοηθήσῃ τὴν κυρίαν Λόβτερ, ἥτις κατείχετο ὑπὸ τοῦ τρόμου της. Ἀφοῦ τὴν μετέφερεν εἰς τὸ οἶκμά της, ἠθέλησε νὰ ἐνταμώσῃ τὸν τραπεζίτην. Ἡ μυστικὴ θύρα ἦτον ἐντοσθεν κεκλεισμένη. Ἀπῆλπισμένοι ὁ Τωβίας ἐπᾶνθλε κατεσπυεσμένως εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ Βᾶγ. Διὰ τοῦ κλειθροῦ, ἠδυνήθη νὰ βεβαιωθῇ ὅτι τὸ γραφεῖον ἦτο κενόν· τὸ ἄγαλμα μόνον ἔκειτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ! ἐπιθύρειν ὁ γέρον ὑπηρετῆς. Ὁ μόνος ἄνθρωπος, ὅστις ἠδύνατο νὰ μᾶς βοηθήσῃ, μᾶς ἐγκαταλιμπάνει !

Ἡ κυρία Λόβτερ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ Τωβίου, εἶχεν ἐπιπόνως ἐπαναθῇ τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος. Ἦτον εἰς τὸ δωμάτιόν της περικυκλωμένη ὑπὸ τῶν μικρῶν τέκνων της, τῆς Ἀννης καὶ τοῦ Στεβενσὼν, ὅστις εἶχε φθάσει πρὸ ὀλίγου. Ἡ δυστυχὴς γυνὴ δὲν ἠδύνατο, πνιγομένη ὑπὸ τῶν δακρύων της, νὰ προφέρῃ ἓνα λόγον. Ἡ Ἄννα ἠγόνοι τὸ πᾶν, — δὲν ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ τὴν μητέρα της. Ὅσον διὰ τὸν Στεβενσὼν, ἐδοκίμαζεν ἀνεπιτηδεύσις μὲν ἀλλ' εὐλικρινεῖς παραμυθείας· καὶ, ἐννοῶν ἀορίστως πως ὅτι ὁ Βᾶγ ἦτον ὁ αἴτιος ταύτης τῆς λύπης, ἐπρότεινε νὰ τὸν φονεύσῃ ἢ εἰς μονομαχίαν, ἢ μὲ ὁποιοδήποτε ἄλλον τρόπον ἐνέ

κρινεν ἡ κυρία Λόβτερ. Ὁ γέρον Τωβίας θέωρει λυπηρῶς τὴν σκηνὴν ταύτην, καὶ ἐπανελάμβανε καθ' ἑαυτὸν ἀκαταπαύστως :

— Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς εὐσπλαγχνισθῇ ! ... Ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ ἐντιμότης του ἠθέλησε ...

Παράδοξον σκάνδαλον ἐγένειεν εἰς Ὁξφόδ - Στρέετ, ὁπότεν ἶδον ἓνα ἀξιωματικὸν τοῦ στέμματος ὑπὸ τριῶν κλητῆρων συνοδευόμενον, νὰ υπερβαίνει τὸ κατώφλιον τῆς οἰκίας Λόβτερ. Ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου αἱ ἐμπορικαὶ συμπάθειαι εἰσὶν ἀνεπτυγμέναι, τὴν πτώειν μεγάλης οἰκίας τὴν αἰσθάνονται πάντοτε ζωηρῶς· ἀλλ' ἐάν ἡ πτώσις αὕτη συνοδεύεται ἀπὸ συμπτώματα βίαια, ἡ ταραχὴ εἶναι γενικὴ· διεγείρονται ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας· περιμένουν σχεδὸν νὰ ἴδωσιν ἐξερχόμενον, ἐντὸς φερέντου, ὡς νεκρὸν τῆς προτεράιας τὸ πτώμα τοῦ εἰκονικοῦ ἐκείνου ἀλλὰ σεβαστοῦ ὄντος τῆς πίστεως.

Ἐδῶ ἡ λύσις ἐλάμβανε δραματικὴν μορφήν. Ἡ οἰκία παρήκμαζεν ἀπὸ πολλοῦ ᾄδῃ· ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς τῆς, καὶ ὡς τρελλός, οὐχ' ἦττον διέμενεν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ λαοῦ ὡς ἐντιμὸς ἄνθρωπος. Τί ἦλθον νὰ κάμωσι τὰ ἀποτρόπαια ἐκεῖνα πρόσωπα τοῦ δικαστικοῦ ὑπαλλήλου καὶ τῶν κλητῆρων ; Δὲν ἦτο καλλίτερον νὰ ἀφίσωσι τὸν θανατιῶντα νὰ ἐκπνεύσῃ ἡσύχως τὴν τελευταίαν πνοήν του ;

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ καλοκάγαθοι διαλογισμοὶ ἐκατοστῶς τινος κεχνηστῶν, πάσης τάξεως συνηθροισμένων, ἐμπροσθεν τῆς ἐξωτερικῆς θύρας. Ἐν τούτοις, ὁ Βάγ εἰσῆλθε τοὺς ἀνθρώπους τῆς δικαιοσύνης· ἐφθασεν εἰς τὸ δεῦτερον πάτωμα καὶ διέταξε τοὺς ὑπαλλήλους νὰ ἐξέλθωσιν, ὅπερ συνέτεινε νὰ αὐξήσῃ τὸ ἔξωθεν πλῆθος.

— Κύριε, ἡ κατηγορία σας εἶναι σοβαρὰ, εἶπεν ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος· σᾶς ἀφίνω καιρὸν διασκέψεως· ἐμμένετε εἰς τὸ νὰ τὴν ὑποστηρίξητε ;

Ἀντὶ ἀπαντήσεως, ὁ Βάγ ἐδοκίμασε νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν τοῦ δωματίου, τοῦ παρακειμένου εἰς τὰ γραφεῖα. Εὐρίσκων δ' αὐτὴν κεκλεισμένην, ἔθραυσεν ἓνα ὕelon καὶ ὕψωσε τὸ παραπέτασμα.

— Ἰδατε ! εἶπε.

Τὸ ἀγάλμα ἐφάνη. Ὁ δικαστὴς καὶ οἱ κλητῆρες ἐγνώριζον προσωπικῶς τὸν Πέτρον Λόβτερ· τὸ ἀντίτυπον ἦτο τοσούτῳ θαυμασιῶς ἀκριβές, ὥστε ἔμειναν ἀμφοτέρωθεν. Μόνον ἡ ἀκίνησις τοῦ κηρίνου ὄγγου ἠδυνήθη νὰ τοῦ καταπέισῃ, διότι ὁ τραπεζίτης ὁ ἴδιος δὲν ἦτο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἰδατε ! ἐπανελάβεν ὁ Βάγ. Ἀπὸ ἐνὸς ᾄδῃ ἔτους, ἰδοὺ ποῖος ἔχει τὴν ὑπογραφήν τοῦ οἴκου Λόβτερ. Τὸ ὑπεύθυνον τοῦτο στρατήγημα, ἐπινοήθη ὑπὸ τῆς χήρας ...

— Ἡ πιθανότης εἶναι τῷ ὄντι κατ' αὐτῆς, διέκοψεν ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος· ἀλλ' ἡ δικαιοσύνη ἀπαιτεῖ τὴν ἐνέργειαν· ἀνοίξατε ὅπως δυνθῶμεν νὰ εἰσελθῶμεν.

Ὁ γέρον Τωβίας δὲν εἶχε πῶς νὰ περιστείλῃ τὴν ἀνῆσυχον αὐτοῦ περιέργειαν· εἶχε καταβῆν ἀκροποδητί. Ὁ Βάγ παρετήρησε τὴν φαλακρὰν κεφαλὴν του εἰς τὴν θύραν τῶν γραφείων.

— Ἐνὰ πέλεκυν ! εἶπεν.

Ὁ Τωβίας ὑπήκουσεν ἀκουσίως. Ὁ Βάγ ἤρπασε τὸν πέλεκυν· ἐν μέρος τοῦ ὕελωτοῦ περιφράγματος κατέπεσεν. Ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος εἰσῆλθεν ἀμέσως διὰ τοῦ ῥήγματος ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βάγ καὶ τῶν κλητῆρων. Ὁ Τωβίας ἐστηρίχθη ἐκλείπων ἐπὶ τοῦ τοίχου, καὶ ἐν δάκρυ ἔβρεξε τὰ βλέφαρά του.

— Ἐκτὸς μόνον ἂν ἡ ἐντιμότης του ἠθέλησεν ... ἐπιθύρῃ με φωνὴν κατατεθλιμένην.

— Καὶ ᾄδῃ, εἶπεν ὁ Βάγ, ἡ δικαιοσύνη εἶναι εὐχαριστημένη ; Ἡ μαρτυρία αὕτη ἀφίνει πλέον εἰς αὐτὴν ἀμφιβολίαν τινα ;

Καί, διὰ νὰ δώσῃ περισσοτέραν δύναμιν εἰς τοὺς λόγους του, κατέφερε σφοδρὸν κτύπημα ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ ἀγάλματος, ὅπερ ἀνωρθώθη βραδέως ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ὁ Βάγ ἐσκήρτισε πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἔπεσεν ἡμιθανὴς ὑπὸ τρώμου, πλησίον τοῦ γέροντος Τωβίου.

— Ζήτω ἡ ἐντιμότης του ! ἀνέκραξεν οὗτος μετ' ἐνθουσιασμοῦ.

— Τί με θέλετε ; ἠρώτησε ψυχρῶς ὁ Πέτρος Λόβτερ τὸν ἐκπεπληγμένον δικαστὴν.

Ὁ τελευταῖος οὗτος ἐν τῇ ταραχῇ του, ἐστράφη πρὸς τοὺς κλητῆρας· οἱ κλητῆρες ἐστράφησαν ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον· καὶ οἱ τέσσαρες ὁμοῦ ἔβησαν μελωδικῶς.

— Θὰ μὲ κάμετε τὴν χάριν νὰ μὲ εἰπῇτε ποῖος σᾶς δόγησεν ἐδῶ ; ἐπανελάβεν ὁ τραπεζίτης.

— Φίλτατέ μου κύριε ... ἤρχισεν ὁ δικαστὴς ἐν ἀμνηχανίᾳ.

— Ὁνομάζομαι Λόβτερ, καὶ δὲν ἀγαπῶ ποσῶς τὴν οἰκειότητα, διέκοψεν οὗτος.

— Κύριε Λόβτερ λοιπόν, κατὰ τὴν ἀγωγὴν τοῦ ἀνθρώπου τούτου ...

— Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶναι ἡ κακοῦργος ἡ τρελλός. Δὲν ἀμφιβάλλον περὶ τούτου· οἱ λόγοι του πρὸ δόλγου μὲ ἔδωσαν τὴν βεβαιότητα ... Εἶναι ἄλλο τίποτε ;

— Τίποτε.

Ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος ἐχαίρεισεν ὑποκλινῶς, καὶ ἔκαμε σχῆμα νὰ ἀποσυρθῇ· ὁ Βάγ, ἀπολιθωμένος δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ λέξιν· ὁ Τωβίας ἐξέφραξε τὴν χαρὰν του δι' ὁμηρικὸν γέλωτος· ὁ τραπεζίτης ἐσυλλογίζετο. Ἡ σκηνὴ τὴν ὁποίαν εἶχε παίξει, δὲν ἦτο ποσῶς παιδαριώδης τις κωμωδία· θέτων ἑαυτὸν εἰς τὴν θέσιν τοῦ ἀγάλματος εἶχε πράξει σχεδὸν τι ταχέως ἀλλ' εὐφυῶς συνδιασμένον. Τῶν περιστάσεων βοηθουσῶν μετὰ τινος στιγμᾶς θὰ ἀνῆγειρε τὴν καταβεβλημένην ὑπόληψίν του, καὶ θὰ ἐμηνόει τὸ καταστροφικὸν ἀποτέλεσμα ἐτησίου ἀπουσίας.

— Κύριε, εἶπεν εἰς τὸν δικαστικὸν ὑπάλληλον ἐξερχόμενον, θελήσατε νὰ μὲ ἀκούσῃτε.

— Δὲν εἰσέρχεται κἀνεὶς ! ἐφώνησαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν πολλαὶ φωναὶ εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἤνοιξε τὸ παράθυρον καὶ ἶδε τοὺς ὑπηρετὰς τοῦ ἀσχολουμένους νὰ ἐμποδίσωσι τὸν ἀκαταπαύστως αὐξάνοντα ὄμιλον τῶν περιέργων.

— Ἀφήσατε νὰ εἰσέλθωσιν ὅλοι! εἶπε κλίνων πρὸς τὰ ἔξω.

Τὸ πλῆθος ὤρμησε πρὸς τὴν κλίμακα.

— Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆτε, ἐπανέλαβεν ὁ Λόβτερ ἀποτεϊνόμενος πρὸς τὸν ὑπάλληλον, ὅτι, χωρίς σκοπὸν, σὰς ἄφησα νὰ παραβιάσῃτε τὴν κατοικίαν μου, καὶ νὰ εἰσέλθῃτε ἐξ ἐφόδου εἰς τὸ γραφεῖόν μου. Ἐρχόμενος μ' ἐπροξενήσατε ἡδονήν, κύριε! εἶχον ἀνάγκην τῆς παρουσίας σας.

Τὰ γραφεῖα ἐπληρώθησαν λαοὺ ὀλίγον κατ' ὀλίγον· κεφαλαὶ τινες ὑπερέβαινον τὸ ῥῆγμα, προσεκτικαί, ἀπληστοὶ νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἀκούουν.

— Εἶχον ἀνάγκην τῆς παρουσίας ὧλων, ἐξηκολούθησεν ὁ τραπεζίτης ὑφόνων τὴν φωνήν. Ὅσω μεγαλύτερον εἶναι τὸ σκάνδαλον, τόσω μάλλον θὰ μὲ ᾔναι ἐπωφελές. Ἐνας ἄνθρωπος, ἓνας ἀγνώμων, τὸν ὁποῖον πολὺν καιρὸν ἐνέπλησα εὐεργετημάτων... Λέγω περὶ σοῦ Ὡμαῖ Βάγ... Εἷς κακοῦργος ἐμελέτησε τὴν καταστροφὴν τῆς οἰκίας μου. Ἴδον μὲ λύπην μου, ἐλαττουμένην ὑπόληψιν ἀποκτηθεῖσαν διὰ δεκαπενταετοῦς τιμιότητος· ἐθαύμαζα, ἀγνοῶν ὅτι εἶχον ὑπὸ τὴν στέγην μου ἔχθρὸν, ἐνεργητικόν, ἐξηγριωμένον, ἀκάματον. Μὲ διεφῆμισε ὡς τρελλόν, ἔπειτα... καὶ τῇ ἀληθείᾳ ἡ πράξις αὕτη ἀφοπλίζει τὴν ὀργήν μου, τοσοῦτον καθαρῶς ἀποδεικνύει τὴν πλέον μεγάλην ἀνοησίαν... μ' ἔκαμε νὰ περάσω ὡς ἀποθανόν! Τί ἤλπιζεν ἀπὸ τὸ γονδρὸν αὐτὸ ψεύδος; Δὲν ἤξεύρω καί, ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, βλέπω εἰς αὐτὸ ἀπόδειξιν ἀνιάτου τρέλλας... Ὡς ἐκ τούτου, κύριε δικαστά, ἀφίνω, αὐτὸν εἰς ὑμᾶς, καλῶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἔλεος τοῦ νόμου.

Ἡ συνάθροισις εἶχε παρά πολυ αὐξηνηθῇ ἕκαστον πρόσωπον ἐξέφραζε τὸν πλέον ζωηρὸν θαυμασμόν, διὰ τὴν γενναίαν αὐτὴν ἐπιείκειαν.

— Ἴδου λόγος, ὅστις σὰς τιμᾷ, κύριε, εἶπεν ὁ δικαστής.

— Ἀποδέχομαι τὴν ὁμολογίαν ταύτην, ἐπανέλαβεν ὁ Λόβτερ μὲ ἀξιοπρέπειαν νομίζω ὅτι εἶμαι ἀξίος αὐτῆς, διότι ἀκόμη τὰ πάντα δὲν εἶπον. Τῆς συκοφαντίας μὴ ἐπαρκούσης νὰ ἀνατρέψῃ τὸ οἰκοδόμημα τῆς υπολήψεώς μου, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μετεχειρίσθη τὸν δόλον· ἐτόλμησεν ἐν ἀγνοίᾳ μου, νὰ ἀναβάλῃ τὰς πληρωμὰς, ἐνῶ τὸ ταμεῖον μου ἦτο πλήρες, ἐτόλμησε...

Ψιθυρισμὸς ἀγανακτήσεως διέκοψε τὸν τραπεζίτην. Ἀνυπόμονος νὰ κτυπήσῃ τὸ κρίσιμον κτύπημα, προσεποιήθη ὅτι ἠπατήθη, καὶ ὅτι παρατήρησε σημεῖον δυσπιστίας.

— Δὲν μὲ πιστεύετε! εἶπε μὲ φωνὴν πλήρη πικρίας. Μένει τι πάντοτε ἐκ τῆς συκοφαντίας, τὸ βλέπω, καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν ἐκοπίασεν ἐπὶ ματαίῳ.

Λέγων ταῦτα ἐπροχώρησε πρὸς τὸ ταμεῖον καὶ τὸ ἡνοιξεν. Ἡ συνάθροισις ἐμεινεν ὡς ἀπόπληκτος εἰς τὴν θέαν τοῦ περιεχομένου εἰς αὐτό.

— Ἀνῆκει εἰς ἐμέ! ἀνῆκει εἰς ἐμέ! ἀνέκραξεν ὁ Βάγ, ἀνεურίσκων ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του δυνάμιν τινα.

Ἡθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλὰ γενικὸς θόρυβος τῷ ἐπέβαλε τραχέως σιωπὴν.

Ἐκφρασις βαθείας εὐσπλαγχνίας ἐξωγραφῆθη εἰς τὴν φυσιογνωμίαν τοῦ Λόβτερ.

— Εἰς αὐτὸν! ἐψιθύρισεν εἰς τρόπον, ὥστε νὰ ἀκούεται. Δὲν δύναται τις πλέον νὰ ἀμφιβάλῃ περὶ τῆς τρέλλας του! Ἄν ὁ δυστυχὴς ἔλεγεν ἀλήθειαν, τοῦτο θὰ ἦτο κατ' αὐτοῦ κεραυνοβόλος κατηγορία· εἶναι δυνατόν αἱ οἰκονομίαι ἑνὸς ἀπλοῦ ὑπαλλήλου νὰ φθάσωσι τὸ ποσὸν τῶν 130.000 λιρ: στερλ:

— Τρία ἑκατομμύρια! ἐπεφώνησεν ὁ δικαστικὸς ὑπάλληλος.

— Τρία ἑκατομμύρια! ἐπανέλαβον οἱ κλητῆρες καὶ τὸ πλῆθος.

— Τὸ ταμεῖον δὲν περιέχει τίποτε περισσότερον, εἶπεν ὁ Λόβτερ μὲ μετριοφροσύνην, ἀλλ' εἶναι διὰ τώρα μόνον· ἐντὸς εἰκοσιτεσσάρων ὥρων δύναμαι νὰ τριπλασιάσω αὐτὴν τὴν ποσότητα· εἰς ὁκτὼ ἡμέρας ἡμπορῶ...

Ἐνθουσιώδης ἐπιφώνησις καὶ γενικὴ τῷ διέκοψε τὸν λόγον· ὁ δικαστὴς ὁ ἴδιος ἐφώναζεν, εὐγε! οἱ κλητῆρες ἠγαγκάσθησαν νὰ προφυλάξωσι τὸν Βάγ, τὸν ὁποῖον τὸ πλῆθος ἐφώναζε νὰ κρεμάσωσι, διαρκούσης τῆς συνεδριάσεως.

Λέγομεν ἀμέσως ὅτι ὁ Βάγ παρουσιάσθη ἐνώπιον τοῦ δικαστηρίου, ἐπάσχισε νὰ ὑποστηρίξῃ τὴν δίκην του. Ὁμίλησε περὶ ψεύδους, αὐτοκτονίας, περὶ παιγνιδίου· ὁ τραπεζίτης Λόβτερ ἤεις παιγνίδια! δὲν τὸ ἐπίστευσαν. Ὁμίλησεν ἐπίσης περὶ κληροῦ ἀγάλματος. Ἡ ἰδέα αὕτη ἐφάνη εἰς ὅλους τεραστίως ἀστείᾳ· ὁ Βάγ κατεκλείσθη εἰς φρενοκομεῖον.

Τὸ Λονδῖνον ὁλόκληρον ἔμαθε τὴν ἱστορίαν. Αἱ ἐφημερίδες τὴν διηγήθησαν μὲ τροπολογίας κατὰ τὸ μάλλον καὶ ἥττον ἐπιτυχεῖς, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν ἧτις ἀποτελεῖ τὸν τίτλον τοῦ ἀληθοῦς διηγήματος τούτου. Εἰς τὸ χρηματιστήριον, ἐγενεον ὑπόθεσις ἀνεξά ντλητος συνδιαλέξεων. Ἡ ὑπόληψις τῆς οἰκίας ἐπανεκτήθη, καὶ ὑπερέβη μεγάλως τὰ παλαιὰ αὐτῆς ὅρια Πάντα δὲ συνέτρεξαν εἰς τὸ νὰ αὐξήσωσι τὴν ἐν τῇ πόλει δημοτικότητα αὐτοῦ. Ὅχι μόνον ὁ Πέτρος Λόβτερ ἦτο τούντευνεν δι' ὅλους ἄνθρωπος μυθώδους πλούτου, ἀλλ' ἦτον ἐπίσης ἓνας eccentric man, ἐκκεντρικὸς ἄνθρωπος, ὅπερ εἶναι ὠφέλιμον περισσότερον παρ' ὅσον ἡμποροῦμεν νὰ εἰπώμεν.

Ὁ Ροβέρτος ἐζήτησε καὶ ἐπέτυχε τὴν χεῖρα τῆς μίσης Ἀννης. Αἱ συζητήσεις τῆς δίκης τοῦ Βάγ τῷ ἀπέδειξαν ἐναργέστατα ὅτι αὐτὸς ὁ διάβολος προσωποποιημένως τὸν εἶχε παίξειν εἰς Παρισίους· ἀπὸ φόβον σκώψεως ἀπεσιώπησεν ἐπιμελῶς τὸ συμβάν του.

Ὁ Πέτρος Λόβτερ ἦτον ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων· ἡ θεὰ τῆς οἰκογενείας του, ἣν εἶχε σώσει ἀπὸ δυστύχημα φρικτὸν, ἦτο δι' αὐτὸν ἡ πηγὴ ζωηρῶν καὶ καθημερινῶν εὐτυχιῶν. Ἐζῆσεν εἰς διάστημα ἑνὸς μηνὸς ζωὴν πατριάρχου.

Τὴν τριακοστὴν πρώτῃν ἡμέραν, ἐξυπνῶν, ἶδε μεγαλοπρεπὲς παραπέτασμα ὁμίχλης, ἐκτεινόμενον ὀπισθεν τοῦ παραθύρου του. Ἐχασμῆθη μακρὸν καὶ ἡγήρη. Τὸ πᾶν ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἄχαρι τῷ ἐφάνη καὶ ἐνοχλητικόν· ὁ γέρον Τωβίας ὁμίλει πολὺ ἡ

δὲ κυρία Λόβτερ ὄχι ἀρκετὰ· ἡ Ἄννα καθίστατο σχολαστική· ὁ Στεβενσὼν μόνος διετῆρει τὸ πνεῦμα τῆς προτεραιάς· τί δυστυχία! ὅλην τὴν ἡμέραν, ὁ τραπεζίτης ἐχασμάτο θινηκῶς· τὸ ἐσπέρας κατεκλήθη ἑνώρις καὶ ἐκοιμήθη χασμώμενος. Ὀνειρεύθη ὅτι ἐχασμάτο.

Κατελήφθη λοιπὸν πάλιν ὑπὸ τῆς μελαγχολίας, καὶ ἔκαμε τὴν ἀπόφασίν του ὡς εὐγενής. Τῇ ἐπαύριον ἡ κυρία Λόβτερ ἔλαβε διὰ χειρὸς τοῦ Ἰωβίου, δευτέραν ἐκδοσιν τοῦ περὶ θανάτου γραμματίου, ὅπερ ἡμεῖς ἀντεγράψαμεν ἀνωτέρω.

Ὅκτὼ ἡμέρας μετὰ ταῦτα, ἡ ἡχώ τοῦ ξενοδοχείου Μευρίκης διὰ διπλῆς ἐταράχθησαν ἐκπυρσοκροτήσεως. Ἐν τῷ δωματίῳ, ὅπερ ἤδη γνωρίζομεν, εὗρον τὸν Πέτρον Λόβτερ ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ σανιδώματος. Πλησίον αὐτοῦ ἦτο τράπεζα φέρουσα τὰ λεί-

ψανα γεύματος σαφιλοῦς καὶ μίαν δεσμίδα ὀδοντογλυφίδων. — Ἦτο καιρὸς ὁμιχλώδης.

Ἡ κυρία Λόβτερ δὲν ἀπηλπίσθη ποσῶς, εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἀνωτέρω ἐπιστολῆς· ὁ γέρων Ἰωβίας ἡμικλείων τὸν ὀφθαλμόν, εἶπε·

— Θὰ ἐπανέλθῃ.

Ἐν τούτοις, ἡ κυρία Ἄννα Στεβενσὼν ἀνεπτύχθη· κέκτεται ἤδη ἐξ τέκνα, ὧν τὸ πρωτότοκον λευκὴ καὶ ξανθὴ κόρη, εἶναι ἐπίγαμος. Ἡ οἰκία Π. Λόβτερ, Ἰ. Στεβενσὼν καὶ συντροφίας εὐδοχιμεῖ, ἀπαράμιλλος οὕσα εἰς ὅλην τὴν Γῆν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Π. Γ.)

ΑΜΜΕΡ ΠΥΡΓΣΤΑΛ.

Ὁ βίος τοῦ ἀνδρός, τοῦ ὁποίου πρόκειται ἡ εἰκὼν, ἀνήκει εἰς τὴν ἱστορίαν, ὡς τὰ σπάνια αὐτῆς φαινόμενα, καὶ ἀποτελεῖ τύπον τῆς δραστικότητος συνάμα καὶ

μεγαλοφίας καὶ τῆς ἐργατικῆς ζωῆς παντὸς πολίτου· ἐπιδιώκωντος προσρισμὸν ἄπειρον, ὡς εἶναι ἄπειρος καὶ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἐπιθυμία· συνδιάζονται δὲ εἰς αὐτὸν πλεονεκτήματα ἐκ διαμέτρου ἀντίθετα, διότι καὶ ποιητὴς μέγας ἐγένετο καὶ διπλωμάτης δεινὸς καὶ ἐπιστῇ-